

חייו של תם קריין ז"ל

תם קריין ז"ל נולד ביום כ"ט בשבט תשל"ו (31.1.1976) להורים עדיה ומרדכי בקיבוץ עין גב בחופה המזרחי של הכנרת. בלידתו, מספרים הוריו, קרנו פניו יופי ואור. את שמו קיבל עוד בטרם נולד שכן הוריו קיוו שיהיה איש שלם, ישר והגון. ואכן, כזה היה תם. את שנות ילדותו עבר בקיבוץ עין גב שם למד בבית-הספר היסודי "קדמת כנרת", תם היה ילד ספורטיבי, חברותי ותחרותי למדי ששאף להיות ראשון בכול. בטיולים צעד בראש וכך גם בשחייה. אהב לשחק כדורסל אך יותר מכל בלט באתלטיקה קלה והיטיב לרוץ ריצות ארוכות. בבית-הספר "קדמת כנרת" בקיבוץ עין גב שבו למד, התקיים מרוץ שדה מסורתי לרגלי הר הסוסיטא בו התחרו ילדים מבתי-ספר שונים באזור ובהיותו בכיתה ז' זכה לניצחון הנכסף וקיבל מדליית זהב. מאז, החל להתאמן באגודת הספורט של עמק הירדן והשתתף בתחרויות רבות. בכיתה ט' למד תם בתיכון האזורי "בית ירח". בשנת 1991 החליטו הוריו לעזוב את הקיבוץ ולעבור לחיפה. תם התלונן על ההחלטה אך השלים עמה, ולמד בכיתה י' ב"תיכון עירוני א'" בעיר. בסוף שנה זו עברה המשפחה לכוכב יאיר. את שתי שנות הלימוד שנותרו לו למד תם בתיכון "עמי אסף" בבית ברל, במגמה הסוציולוגית. הוא השתלב במהירות בבית-הספר שרוב תלמידיו היו מושבניקים והיה מאושר מאוד באותה תקופה. חבריו ללימודים מספרים: "הגעת אלינו בכיתה י"א, במראה הקיבוצניקי שלך, ותוך זמן קצר הפכת להיות חלק מאתנו, אבל תמיד נשארת ייחודי. בתור נערים לא הבנו את יושרך ודרך חייך ובדיעבד, אנחנו מבינים כעת, כמה בוגר היית לעומתנו".

בשנת 1993 שוב עברה המשפחה, והפעם קבעה את מושבה בהוד השרון. בזכות שינוי זה הכיר תם את קרן, שהייתה "לקרן האור שלו". השניים, שהתאהבו זה בזו, היו לחברים בלב ובנפש. תם התגייס לצבא באוגוסט 1994, ובעת פעילות צבאית ויציאה למארב נהרג מיד יחד עם מפקדו אורי אזולאי ז"ל. בן עשרים היה תם בנפלו.

תחילתה של משפחה – משפחת קרין

מוטי נולד ב- 22.3.1948 בעין גב – ילד של המדינה. אני נולדתי ב – 27.12.1949 בקיבוץ איילת השחר. לפני 42 שנים מוטי ואני נפגשנו בטיול לסיני זה היה בשנת 1972 כאשר יצאתי עם בנות כיתתי מהסמינר באורנים לטיול בשנה השנייה ללימודי. היינו קבוצה של מורות גנות ונזקקנו לבחורים מלווים. חברתי מעין גב הביאה את מוטי והנופים הקסומים בסיני, היס וחופיו ולילות הירח המסתוריים עשו את שלהם. אנחנו התאהבנו מאוד.

בסוף הטיול קבענו שאגיע לעין גב לביקור. כשהגעתי לעין גב הלם באפי ריח של גויאבות. הלכתי בעקבות הריח ומצאתי עץ עמוס, נעמדתי ואכלתי לי כמה מהן והמשכתי בדרכי. פגשתי כמה "חברה" מגחכים ושאלתי אם הם יודעים איפה החדר של מוטי. הם מיד הראו לי את הכיוון. מאוחר יותר הסתבר לי שהם רצו "לעבוד" עלי ולהוביל אותי לחדר של משה אחיו התאום הזהה כדי לראות אם אני מסוגלת כבר להבדיל ביניהם.

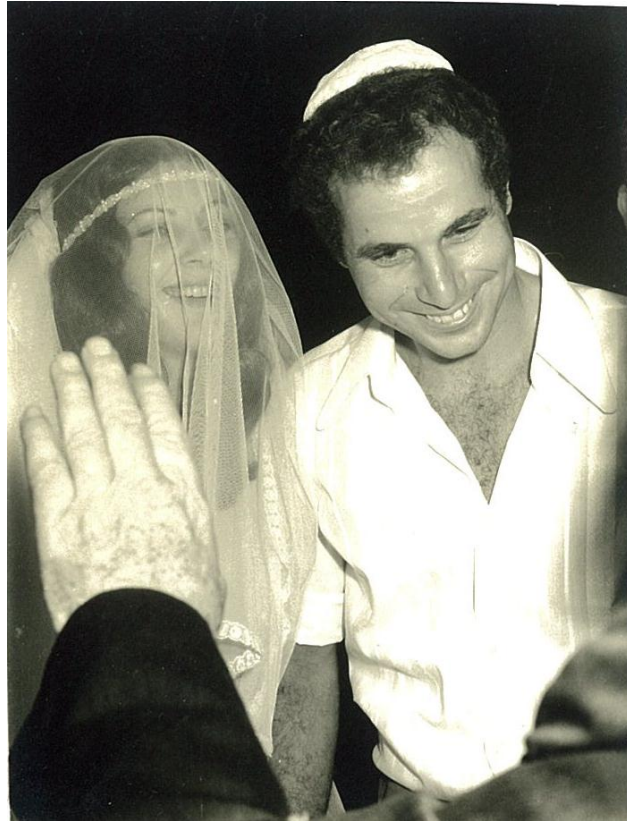
חודש לאחר שהכרנו החלטנו להתחתן ושבעה חודשים אחר כך אכן התחתנו בעין גב על אחת מסירות התיירים של חברת השייט, וכל זאת כי אבא של מוטי היה מנהל החברה. הרב שחיתן אותנו היה זקן מאוד ובקושי הצליח לעלות על הסירה אבל חיתן אותנו בשמחה. למחרת החתונה עברנו לקיבוץ איילת השחר שם גם נולדה בתנו הבכורה נוגה בסוף מלחמת יום כיפור 18.11.1973 ולמוטי נודע על הולדתה דרך הרדיו.

באפריל 1974 עברנו להתגורר בעין גב, שם נולדו תם – 31.1.1976, שקד – 22.1.1981 ובת חן – 6.1.1987.

עדיה ומוטי ביום החתונה

מוטי יצא למלחמת יום כיפור ולקח בכיסו את התמונה של עדיה מיום חתונתם הוא הבטיח לעדיה שיחזור בשלום יחד עם התמונה

שיחה בגן בקיבוץ עין גב
נושא השיחה – מה זה למות.

יעל.ס. : שמתים אי אפשר לחיות בחיים

תם. : למות זה לא יפה יש מלחמה אחר כך,
אפשר להרוג אבאים שיש להם ילדים, ולא יהיה להם אבא

אוריה. : אם מתים אז נכון זה עצוב

יעל.ס. : שלא מרגישים שמתים

חגי. : למי שמת זה עצוב

נעמה. : האמא והילדים עצובים

שי. : יכול להיות אבא אחר במקום האבא שמת

יעל.ד. : כשהאמא מתה אז גודלת אמא אחרת ויש אמא אחרת

גילת. : כשאבא מת מאוד עצוב לילדים ולאמא, לכל המשפחה

אוריה. : אני רוצה תמיד להיות בחיים

לעדיה ומוטי.

בלילה , אני לא נרדמת.
אני רואה את הפנים שלכם.
את הפנים של עדיה , שותתות דם...
את הפנים של מוטי , אוצרות כאב גדול...
ואת תם.
מונח על אדמה חמה , חומה , במדי חייל.
בעיקר את הרגלים הארוכות שלו , נחות
על האדמה.
את הפנים שלו , אני לא רואה.
באות אל"י פנים אחרות.
פנים של תם בן 5 . חיוך אינסופי
על הפנים , ועיניים מלאות צחוק.
פנים של תם שבוכה וצורח , כי הוא
נורא רוצה לשחות בים , למרות
דלקות האוזניים האינסופיות והפקקים
שהולכים לאיבוד.

פנים של תם , מביט באבא , בעיניים
מעריצות , איך הוא מוציא תחת ידו ,
סביבונים מעופרת יצוקה ,
ומקשיב בעיניים מרותקות לסיפורים של
אליעזר.

פנים של תם הסופרמן.
עומד עם גלימה , ידיו פרוסות לצדדים
עוד רגע והוא עף מאושר...

ואז הכאב...

תמיד איתכם

אילנה.

אילנה, הגננת של תם מקיבוץ עין גב, כתבה להוריו לאחר מותו.

מתוך חוברת בר מצווה תעודת זהות של תם

שמי: תם קרין. פרוש: כשנולדתי הייתי תינוק נורא תמים וחמוד (כמו שאני כיום). תאריך לידה: 31.1.1976, תשל"ו (בכון שאני גדול). תחביבים: רץ באתלטיקה (חוג לילדי עמק-הירדן), להסתכל בפוסטר של סמנטה פוקס (יש לי אחד בבית, לא מחליף).

תם

תעודת זהות

מה שמספרים ההורים עלי... ..

כשתם היה בן חמש הוא למד לרכב על אופניים בלי גלגלי עזר וכדרכו - הוא פשוט "טס" על המדרכות.

באחת ה"טיסות" הוא "דרס" את חיהל'ה. חיהל'ה נפלה וקבלה מכה חזקה.

אחד החברים קרא לנו שנצא למקום הארוע. עד שהגענו נרגעו מעט הרוחות.

ואז עלה במוחי רעיון - שנתנצל בפני חיהל'ה ונביא לה גם עוגה. תם לא הבין כל כך מה הכוונה.

למחרת אפינו עוגה יפה קשטנו ויצאנו לביתה.

כשהיינו במדרגות הבית שלנו תם שאל - "מה נגיד לה - מזל טוב?" צחקנו והסברנו לו שפשוט נבקש סליחה.

חיהל'ה קבלה אותנו יפה מאד, צחקה וכבדה את תם בממתקים ומאז יש לנו יחס מיוחד לחיהל'ה.

כינויים: תומאס, תומצ'יק, t o m a s t (עגבניה).

גובה: 1.68 מ' (יותר גבוה מאמא).

משקל: 55 ק"ג (אמא יותר שמנה).

איך אני נראה: חתיך משגע, יפה ועוד.

חוויה אישית: כשהייתי בגן היו לנו קבקים חלקים שעליהם התחלקתי ויש לי במצח ר' הפוך (r').

חוויה דתית: עליה לתורה (ברוך זעירא אהב אותי). חוויה עצובה: להתחיל ללמוד.

אוהב: להרביץ לאבא. להציץ לאחיותי. לאכול. לישון. אותי. בנות (שאוהבות אותי, יש הרבה).

קבוצה בכדורגל: הפועל ת"א (שנה הבאה בלאומית). "דרך המלך". לשמוע מוסיקה.

ספר: "כמעט אבוד".

שונא: להתקלח. לעשות שיעורי בית. ללמוד ערבית. להתעורר בבוקר. לקבל נשיות.

להרים את הקרש בשידותים.

את שירתה של יפה ירקוני. להקיא.

שמי: תם קרין. פרוש: כשנולדתי הייתי תינוק נורא תמים וחמוד (כמו שאני כיום). תאריך לידה: 31.1.1976, תשל"ו (בכון שאני גדול). תחביבים: רץ באתלטיקה (חוג לילדי עמק-הירדן), להסתכל בפוסטר של סמנטה פוקס (יש לי אחד בבית, לא מחליף).

קיבוץ עין גב

הקיבוץ נוסד בשנת 1937 במסגרת ישובי" חומה ומגדל". מייסדיו היו חברי גרעין "בתלם" מתנועות החלוץ והבונים בגרמניה, שהתאחד ב-1935 עם קבוצה מבוגרי תנועת נצ"ח מצ'כוסלובקיה וארצות הבלטיות. לפני עלייתם לקרקע עברו המתיישבים הכשרה באפיקים, כפר גלעדי וגבעת חיים, וישבו באופן זמני בחצר כנרת.

במלחמת העצמאות היה הקיבוץ יישוב יחידי בחוף המזרחי של הכנרת. הסורים הסתפקו בהפגזות על הקיבוץ אך ריכזו את מאמצם לפרוץ לגליל דרך בקעת הירדן והדגניות. כאשר הם נעצרו הם החליטו להסתפק בהתקפה וכיבוש נקודות בודדות. הם כיוונו את מאמצייהם לעין גב ומשמר הירדן. כיבוש עין גב הוטל על גדוד סורי מוגבר בסיוע ארטילריה ומטוסים. על המשק הגנו כ-100 חברים מצוידים בנשק קל, מקלע בינוני, שתי מרגמות "2" ו-"3", מרגמת דוידקה ושני פיאטיים.

ההתקפה התחילה בבוקר ה-10 ביוני 1948. הסורים התקיפו מצפון, מדרום וממזרח. ההתקפות מצפון ומדרום נהדפו על ידי חברי המשך אולם במזרח הצליחו הסורים לחדור את גדר המשק ולכבוש מיצדית פילבוקס. חברי הקיבוץ החישו למקום תגבורת ובעזרת הפגזה מרגמות יעילה הצליחו לכבוש בחזרה את הפילבוקס. התקפת הסורים נבלמה והם החלו לסגת כשהפגזות המרגמות מזנבת בהם. אבידות מגיני עין גב היו ארבעה הרוגים. לסורים נגרמו עשרות הרוגים.

ב-11 ביוני 1948 הותקפה עין גב בשנית, הפעם על ידי כוח של צבא ההצלה. ההתקפה נבלמה בכוח האש של המגינים ולא הגיעה לשלב הסתערות.

ב-12 ביוני 1948 נערכה על המשק התקפה שלישית על ידי כוחות מקומיים מכפרי הסביבה. גם התקפה זו נהדפה ללא נפגעים.

ההפוגה הראשונה נוצלה על ידי חברי עין גב לחיזוק הביצורים ולתוספת אמצעי לחימה. לחברי הקיבוץ היה ברור שלא יהיה פתרון לביטחונה של עין גב כל עוד הר סוסיתא מוחזק על ידי הסורים. הוחלט לכבוש את סוסיתא לפני שהפסקת האש (ההפוגה השנייה) תיכנס לפועל.

בליל ה-18 ביולי 1948 נעה מחלקה של 37 חברי עין גב בואדי מדרום למשלט הסוסיתא והסתערה עליו ממזרח. הסורים שלא ציפו להתקפה מכיוון זה, נסוגו והמשלט נכבש ללא אבידות.

בעקבות יישום הסכמי שביתת הנשק בין ישראל לסוריה ב-1949 ("הסכמי רודוס") נקלע הקיבוץ לתוך מובלעת בין שני אזורים מפורזים שהריבונות עליהם לא הייתה ברורה. ישראל פעלה למימוש ריבונותה בכל השטח עד הגבול הבינלאומי ואילו סוריה ניסתה לחלוש על השטחים הסמוכים לגבול ממערב באמצעות ירי והתקפות צבאיות. תושבי עין גב סבלו מאוד מההתקפות האלה שלא נסתיימו אלא לאחר כיבוש רמת הגולן בידי צה"ל במלחמת ששת הימים. מזה שנים רבות מתפרנס הקיבוץ מחקלאות, כולל דיג ומתיירות.

מתוך שיחה עם עדיה, אימו של תם

תם נולד בקיבוץ בתאריך- 31.1.1976, הוא דור שני בקיבוץ, ידענו שנקרא לו תם עוד לפני שנולד והשם באמת מאוד התאים לו. המובן של השם זה לא רק נאיביות אלא יותר העניין השלם. אם אתם יודעים מה זה עלה בבוטניקה, עלים משוננים זה עלים שיש להם שיניים ועלים תמימים הם עלים שהם חלקים מסביב. זה גם שלמות נפשית וגם שלמות אמת – האמת השלמה שלי. תם היה ילד באמת מאוד שלם, לא אהב לשקר, לא אהב שמשקרים לו, לא אהב שמסדרים אותו אך היה לו הרבה הומור, הוא היה מאוד שמח, יושרו הפנימי היה דבר שאפיין אותו מאוד. בתור ילד חוש הצדק והיושר שלו לא נתנו לו לעשות שטויות, לא היה לו שום צורך להתנסות בדברים שבני נוער מתנסים בהם בד"כ כמו עגילים, סיגריות, סמים. הוא לא היה צריך את זה, היה לו משהו מאוד שלם ומאוד יפה מבפנים שהקריין חזק מאוד החוצה. אני כאימא זוכרת אותו כתינוק שנולד ממש זורח, תינוק יפיפה עם אור בעיניים.

פירוש השם תם

משמעות השם תם – תמימות, תום לב, הרפתקנים, אוהבי שינויים, חסרי סבלנות, פרקטיים, חכמים, חוסר יציבות וקושי לעמוד בהתחייבויות

מקור השם תם – ישראל, אנגליה, שוודיה, אירלנד, צרפת, בלגיה, אוסטרליה

השם כפי שכתוב במקור TOM

ניתוח נומרולוגי: מייצג אנשים הגונים בעלי חוש צדק, מעשיים, אוהבי צדק ויושר, נדבנים ומאמינים בשוויון.

אוהבים בית אך גם עבודה, מעט ביישנים, חמי מזג ובעלי מרץ רב, אוהבים להוכיח את עצמם. פחדים מפני כישלון ויעשו הכול בכדי להצליח.

- תם 1. נאיביות, תמימות, יושר, טוהר

- תם 2. סיום, גמר, סוף, קץ

- תם 3. שלמות, חוסר פגם

" הוֹלֵךְ בְּתֵם, יֵלֵךְ בְּטַח; וּמַעֲקֵשׁ דְּרָכָיו, יִנְדַע" משלי י' ט'

תם השתתף במרוץ "הסוסיתא" – המתקיים למרגלות הר הסוסיתא בקיבוץ עין גב. המרוץ מתקיים משנת 1970 בכל שנה אחרי חג הסוכות. למרוץ מוזמנים בתי ספר המתחרים ביניהם וכמובן יש מדליות ותעודות.

בכיתה ה' תם השתתף בפעם הראשונה ולא הגיע לשום מקום רציני, הוא היה נורא מאוכזב, המורה שלו אמר לו "אם אתה רוצה לנצח אתה צריך להתאמן" אז הוא התחיל להתאמן.

הוא היה רץ כל יום בשדות של הקיבוץ, בכביש ובין המטעים, לפעמים אבא שלו היה רץ אתו ולפעמים הוא היה רץ לבד, כמו סוס הוא היה רץ, דוהר.

בכיתה ז' הוא הגיע למקום הראשון וקיבל מדליית זהב.

תם נהרג ב-26 באוקטובר ולמחרת ההלוויה נערך המרוץ. שנה לאחר מכן הציעו לנו לקרוא למרוץ על שמו והסכמנו וזאת מכיוון שתם מאוד אהב את המרוץ והיה כל כך גאה לקבל את המקום הראשון.

בשנה הראשונה היינו בהלם, לא ידענו בכלל איך ומה אבל החלטנו שבשנה לאחר מכן נדפיס חולצות וזה מה שעשינו.

שיעור מולדת

בכל שנה, כשבסוף הקיץ מגיחים לפתע שרביטי החצבים, אני יודעת שמועד מרוץ הסוסיתא מתקרב.

כשנוסעים בוואדי ערה בסוף אוגוסט-תחילת ספטמבר רואים אלפי חצבים במדרון ההר המערבי בתוך הצבעים היבשים של סוף הקיץ. החצבים מבשרים לי שחום הקיץ עומד להסתיים ולכן אני אוהבת אותם.

בעבר הייתי גננת בעין-גב ובהריון עם תום יצאתי עם ילדי הגן לחפש חצבים. החלטתי שחצב אחד מוכרח להיות בגינת הגן. צעדנו בוואדי עין-גב וכשמצאנו משפחה של חצבים ניגשתי למלאכת הוצאת הבצל.

חפרתי ומשכתי והחצב תקוע. בזכרתי ב"סבא אליעזר והגזר". וכל אותו הזמן זמזמו סביבי דבורים רגזניות שהבינו אולי שמישהו עומד לגזול מהן פרח אהוב, שהרי אין כמעט פרחים בעונה זו של השנה.

בצל החצב פשוט צחק עליי ולא זז. לבסוף החלטתי לקחת רק שרביט אחד, ללא הבצל, כדי שהילדים יוכלו לראות את הפריחה המתחילה בתחתית הפרח ובכל יום פורח קטע נוסף כאשר הקטע הקודם נובל. בזה הצלחתי אלא שדבורה אחת כעסנית דבקה בפרח ולא הרפתה וליוותה אותנו עד שהגענו לגן.

תום נולד כמה חודשים מאוחר יותר ותקע שורשיו פה. כשעזבנו את הקיבוץ זה כאילו קטפנו שרביט אחד של חצב, ולימים כשהחזרנו אותו לכאן, חיברנו אותו שוב אל שורשיו.

הפריחה המיוחדת והמקסימה שלו היא אתם. אתם הבאים כל שנה להשתתף במרוץ נדמים לפריחת החצב שלנו. כל שנה מצטרפים צעירים חדשים ועוזבים הבוגרים. כל שנה מתלווה למרוץ שמחת החיים שלכם. כל השנה אנחנו עצובים ובכל זאת בשעת המרוץ יש לנו גם רגעי שמחה יחד איתכם.

תודה לכם שבאתם להשתתף במרוץ, תודה לצוות בית הספר שעמל רבות ותודה לכל מי שעומד לצידנו.

עדיה קרין

(נכתב למשתתפי מרוץ הסוסיתא 2004)

כמו חצב

שיר שכתבה בת חן אחותו של תם

כמה זמן עבר

תם, כמה זמן עבר, כמה זמן?

אני עומדת כאן באויר הפתוח

אך מרגישה נחנקת

מרגישה את הדמעות עולות לי בעיניים

ולפתע אני מרגישה את ידך החמה מלטפת אותי

ואת קולך אומר לי שהכל יהיה בסדר

ואז מכרת שאתה מת

וידך מתחילה להתקרר ולהתקרר

כל כך קרה

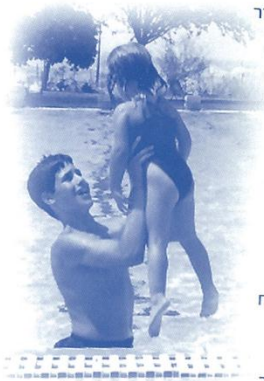
ואז היא נעלמת

ואני נשארת עומדת באויר הפתוח

ומרגישה נחנקת

ויכולה לחשוב רק - כמה זמן עבר

כמה זמן...

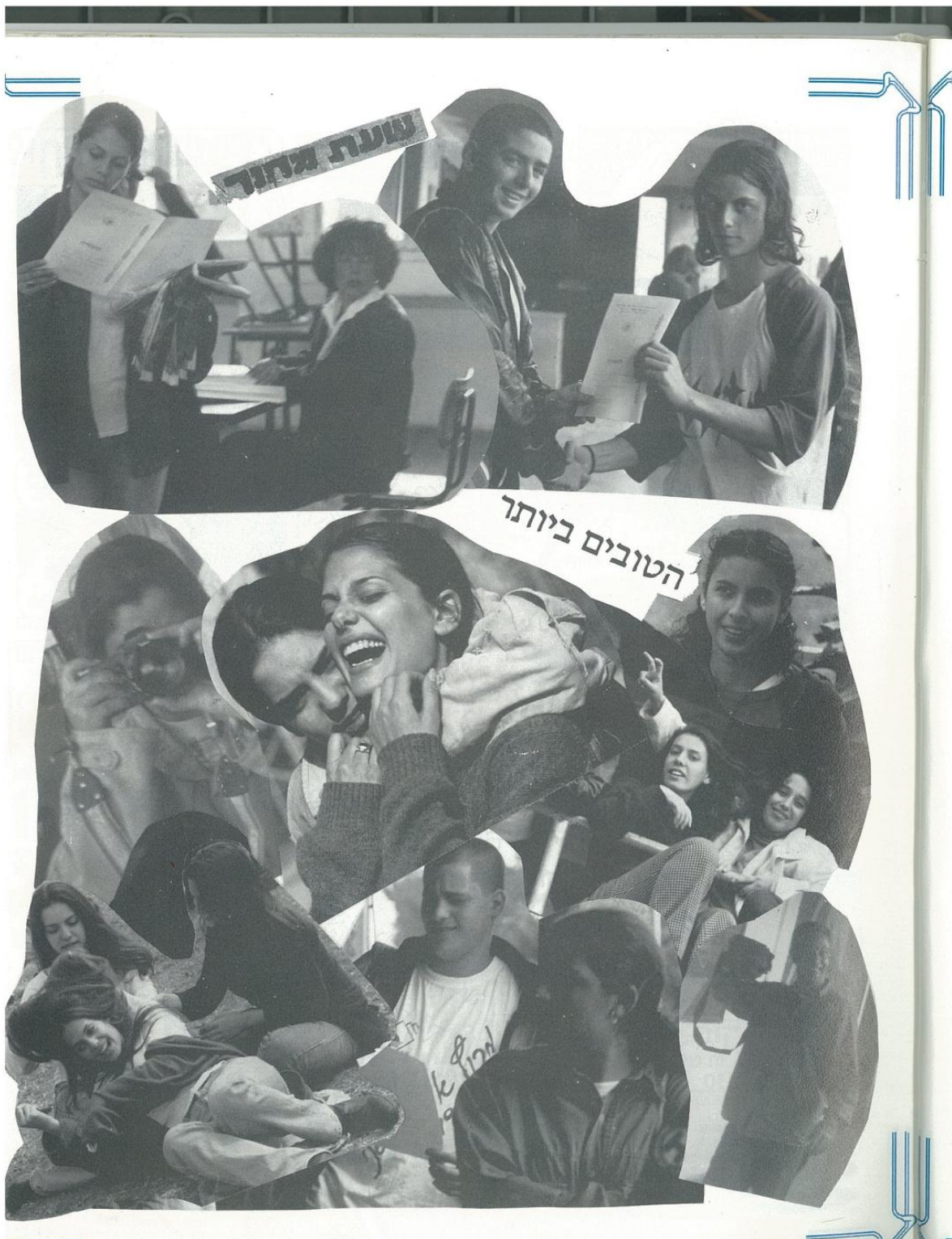
עדיה אמו של תם - בשנת 1991 עזבנו את הקיבוץ, החלטנו לנסות משהו אחר. היינו שנה אחת בחיפה ואחרי חיפה החלטנו שאנחנו רוצים להתקרב למרכז. גרנו שנה אחת בכוכב יאיר ושם הלך תם ללמוד בבית הספר "עמי אסף" בבית ברל. הוא בחר ללכת לשם כי כל החברה מושבניקים וזה התאים מאוד לאופי שלו. תם היה בקשר מאוד טוב עם המחנכת שלו, הוא היה מתקשר אליה בחופשיות והיא הייתה תמיד נענית לו. הוא נורא אהב אותה והיא אותו, רצתה שמאוד יצליח ודרבנה אותו במשך כל הדרך. תם למד שם את כיתות יא' יב'.

ספר מחזור תיכון "עמי אסף"

שיא החוצפה

"אני קיבוצניק לשעבר"

בן חודש תימ קריין אחרי לנקבם ע"י כעסיות המולבנקים (יב4) מוצר
 דגם הליון. תימ בול העבר הפלוי כמסר מין, לא חלל מהכנסה ואלו הכזיח
 אהלתם בה.

בלגת חקירת המלכה תימ למי עז צמת הלעקה וחצי עז תלובית - "די ארציק".
 המלכה למות כ בדיה אדם חוצבן, בול חול המור ירוד, לא יונס אקוד, אלהב
 בנת ומטק ארציק (באיקי אילמי יב4). המלכה היצאה צו מטס

יש אנשים
 שחושבים שאני
 דביל מושלם

אתמול בשעות הלילה המאוחרות נעסם צמי לשי, השודד המבוקש ביותר במאה המלכרה,
 'עז חמ' בעת גלבת דסלים ופוסטרים של אהקת PANTERA מתנת 'מסל' בתא.
 צמי כיום יושב בבוא בצמד אלויתר העולם התפתח 'האובן' בו נכס צמי יאג הודות החלטה.
 צמי נקיון ארצות מאמר עולם בפולו ועל כן מורה הנרצה דנה או את הטסט לוב. צמי
 הידוע בבילנתו הרה אהקבאן וזה מלוח לבחן אבות עם חבורת ארסם מהנלא באלתי צמן.
 כאמור בעקבות בלגת התלבדו 8 קנות מלכת ט' מביה' עמי אפל בו נכס אבד צמי מדי פעם.
 צמי מפק אהעביר את צמנו הפנוי בבוא מול מסק ה-MTM ובשיתוף עם חבריו מלוחם התפתחו,
 כמו: אברים סבל המכנה 'ראל-ראל', כותף המכנה 'לוב דוקי', ותמי קרין המכונה 'הפיס'.

בית ספר זה רעיון מוזר

מיכאל
 ל"הברזות"

תם שלי

תם שלי כבר לא כאן

אבל תמיד איתי.

תם שלי עצב

אבל תמיד חוזר

מי יכול להאמין שבן אדם מושלם כל כך יכול לההרג?

לאחר האסון דיברתי אל תם

ושאלתי אותו מדוע זה קרה?

לתם לא הייתה תשובה בשבילי

אבל אמר לי להיות חזקה

חבל שלא אמר את זה לאמא ואבא

הם הכי צריכים לשמוע זאת.

תם שלי, אחי שלי אני מתגעגעת אליך

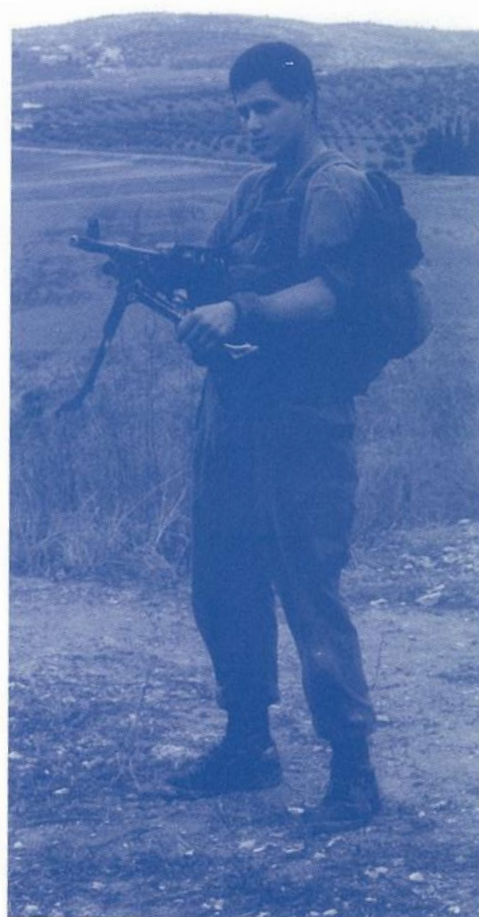
אני מביטה בתמונה ולא, לא מאמינה

שאתה כבר לא כאן

אתה כבר לא כאן.

(השיר תם שלי נכתב

לאחר אסון המסוקים)

הלך

חייל שהלך, אח שהלך, אהוב שהלך ולא שב.

מה קרה לחייל שהלך ולא שב לעולם?

מה קרה לאח שהלך ולא שב לעולם?

מה קרה לאהוב שהלך ולא שב לעולם

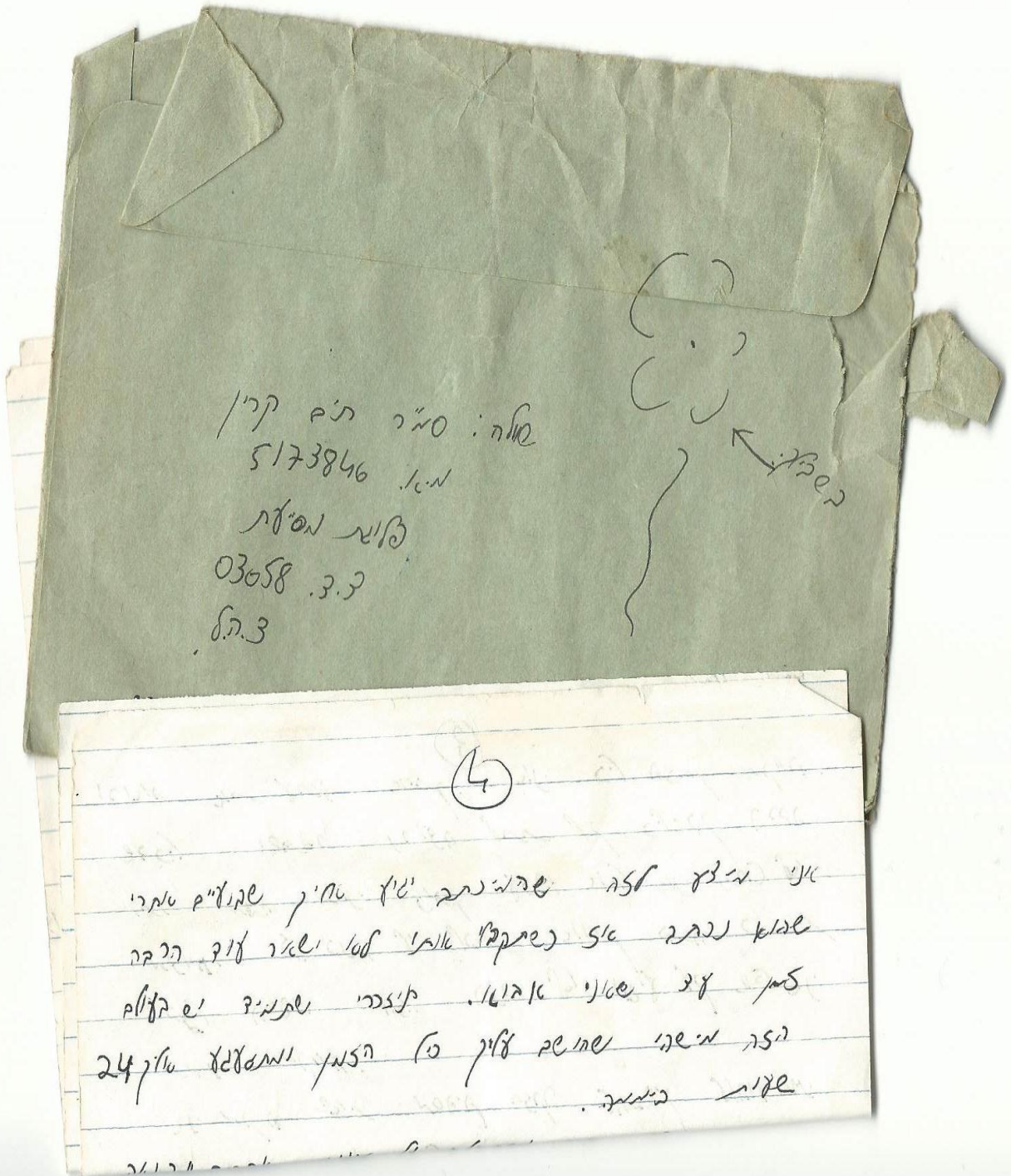
מה גורל החייל

מה גורל האח והאהוב

שהיו בן אדם אחד

אך כעת הוא והם מלאך

תם וקרן הכירו לפני השירות הצבאי כשעבדו יחד בקייטרינג בקיבוץ עינת

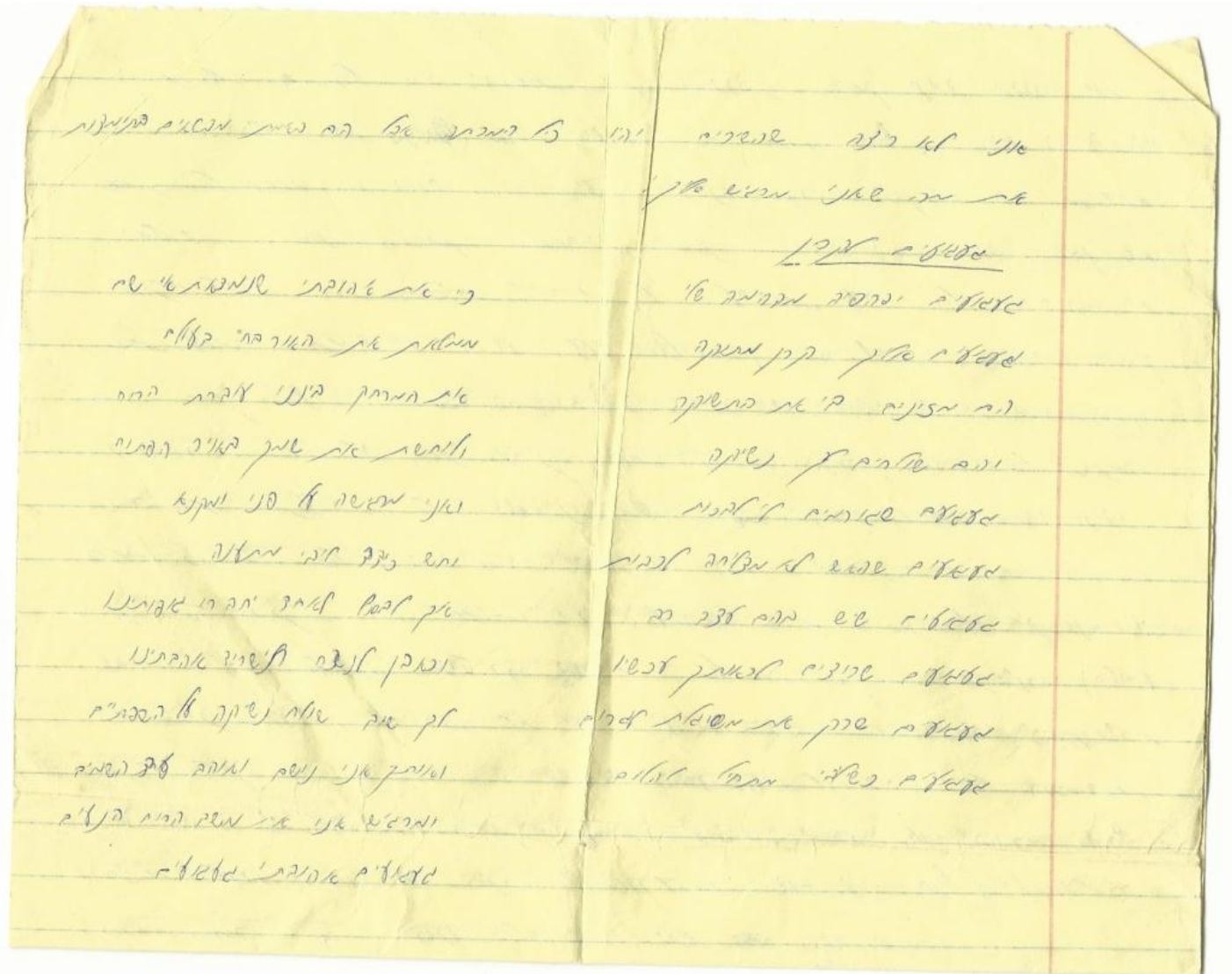
שמה: סמ"ר ת"מ קרין
מ.א. 5173846
כניסת המסלול
פ.פ. 03058
צ.ה.פ.

הסבדן

4

אני ג'רזל משה שהיננו י"ז ח'ק שקולים ממני
לבוא נכנס אל (במקום) אומי עמי יאיר לוד רחוק
אם עז שאני אבוא. תיכריי שמתיני יש קולם
הצר מינה שמש עזיק כח המאן וממלצא מוקד 24
עזר במה.

אני לא רוצה שהשירים יהיו כל המכתב אבל הם באמת מבטאים בתמצות את מה שאני מרגיש אלייך

געגועים לקרן

געגועים יפהפייה מדהימה שלי
 געגועים אליך קרן מתוקה
 הם מזינים בי את התשוקה
 והם שולחים לך נשיקה
 געגועים שגורמים לי לבכות
 געגועים שהאש לא מצליחה לכבות
 געגועים שיש בהם עצב רב
 געגועים שרוצים לראותך עכשיו
 געגועים שרק את מסוגלת לגרום
 געגועים כשליבי מתחיל להלום

כי את אהובתי שנמצאת אי שם
 ממלאת את האור בחיי בעולם
 את המרחק בינינו עוברת הרוח
 ולוחשת את שמך באוויר הפתוח
 ואני מרגישה על פני ומקנא
 וחש כיצד ליבי מתענה
 אך לבסוף לאחד יתחברו גופותינו
 וכמובן לנצח תשרוד אהבתינו
 לך שוב שולח נשיקה על השפתיים
 ואותך אני נושם ואוהב עד השמיים
 ומרגיש אני את משב הרוח הנעים
 געגועים אהובתי געגועים

השיר של קרן ותם

אבשלום / אורי זוהר, אריק איינשטיין, שלום חנוך, בועז דודזון וצבי שיסל

יום אחד, יום אחד,
שם נולד לטייל ביער,
ורקמה מחוטים של זהב בן מלך קטן,
אם חורגת וסוס לבן.

יום אחד, יום אחד
בית קט ונפתח השער ...
נסיכה עייפה נרדמה על קרן של אור,
בא אורח על סוס שחור.

למה לא, למה לא עכשיו,
מה שבטח יבוא רק מחר.
למה לא, למה לא עכשיו
מה שבטח יבוא מחר.

לא היה, לא היה
סוס לבן, נסיכה ביער
לא היו אגדות מעולם היה רק חלום
לא באושר, אך עד היום
לא היה לא היה שלום.

למה לא, למה לא עכשיו ...

אבשלום, אבשלום
כמו חלום, כמו חלום בקיץ
למה לא, למה לא, למה לא יבוא כבר עכשיו
מה שבטח יבוא מחר.

דברים שאמרה קרן בהלוותו של תם

תם שלי מדהים,

שלושת הימים האחרונים היו סיוט, חלום רע שאי אפשר להתעורר ממנו. אני מחכה שתצלצל ואתה לא.

אמרת לי בשיחה האחרונה שזה ייקח קצת זמן הפעם, אמרתי לי לא לצלצל לפלאפון של נחום אלא לחכות. אני עדיין מחכה, ואתה לא מצלצל.

הבטחת לי תמיד ואפילו נשבעת (וזה דבר שאתה אף פעם לא עושה) שתמיד תחזור אליי.

אני יודעת שאתה מסתכל עלינו מלמעלה ובוכה כי אתה רוצה להיות כאן עכשיו, איתנו, רוצה לקיים מה שהבטחת, אבל יד רשעים תם מנעה זאת ממך, ואתה כמה גדול וחזק שתהיה לא יכולת להיאבק איתה.

אמרת לי שלא משנה מה יהיה, תמיד תדעי שיש מישהו בעולם הזה שאוהב אותך הכי הכי, וחושב עלייך כל הזמן.

אני יודעת תם שאתה רואה אותי עכשיו כאן ואוהב אותי ורוצה להיות איתי, אני יודעת שתמיד תאהב אותי, אנחנו נמשיך לאהוב תמיד.

תם, גיבור שלי, גיבור אמיץ, כמה הערצתי אותך, כמה שהייתי גאה בך.

אני שמחה ששמעת את זה ממני ולא מעט, ועוד תשמע, אנחנו נמשיך לדבר.

פשוט שלי מדהים, תמיד תישאר בן עשרים, יפיפה כל כך, גבוה וחזק, גבר שלי מדהים איך אוכל להתחיל כל יום בידיעה שאתה אינך, איך אפשר לקלוט את זה, עזור לי, תם.

אני מוקפת משפחה שאוהבת וחברים, כל כך הרבה חברים. אני בטוחה שאתה מסתכל מלמעלה ולא מאמין כמה אנשים באו להיות איתך. אני בטוחה שאתה רוצה לרדת ולדבר עם כולם אבל אתה לא יכול פשוט שלי.

אתה היית עולמי, תם, ועכשיו עולמי חרב עלי.

אף אחד לא יודע כמה אנחנו אוהבים תם, את זה רק אתה ואני יודעים, ונמשיך לאהוב תמיד, גם עכשיו אף אחד לא יפריד בינינו, בטח לא המוות.

לא הרבה אנשים יודעים עד כמה מיוחד היית, כמה אהבת את הורייך ואחיותיך, איך דאגת להם כל הזמן, איך חשבת עליהם.

מי שהכיר ידע עד כמה חסרוניך יהיה גדול.

כשהיה לי קשה וזה היה המצב רוב הזמן, לא הפסקת לעודד, לרקום תוכניות אופטימיות ואף פעם לא הראית כמה קשה לך או כמה אתה פוחד, אז תמשיך לעודד אותי אני צריכה אותך גם עכשיו.

וכשניסיתי לדבר על המוות, וזה קרה הרבה מאז שעלית ללבנון, תמיד הפסקת אותי ואמרת "את יודעת שאני לא אוהב שאת מדברת שטויות, שום דבר לא יקרה לנו, מה שיש לנו זאת אהבת אמת ואף אחד לא ייקח לנו אותה, אלוהים שומר עליי".

לא הפסקנו לתכנן תוכניות, רצית להשתחרר ולטייל ולקנות גיפ. אבל התוכנית הכי גדולה שלנו הייתה להתחתן, ללדת ילדים, להזדקן יחד ולמות ביחד, הכל ביחד.

ועכשיו אני לבד, נשארו רק תמונות, מכתבים וזיכרונות, זיכרונות כואבים..

"נשארו לו עוד מעט גובה וכמה עיניים חומות, וקופסה שלמה של יופי, שפורפרת אחת לבנה ושפורפרת אדומה ושלוש אהבות והוא אמר: נשאר לי עוד מעט חומר וזנ יספיק לי בדיוק בכדי לברוא עוד אחת נפלאה, שתרוצץ לי פה בין השמיים, ואז הוא ברא אותך, תם פשוט שלי, עשה רוח והלך לנו".

בשיחה האחרונה הבטחת לי שתחזור עוד יותר מהר ממה שאני חושבת. קיימת פשוט, לא חשבתו שתחזור עד כדי כך מהר.

אתה מלאך עכשיו ותמשיך לשמור על מוטי, עדיה, נגה, שקד ובת חן.

שמור עלי מלמעלה אהובי היקר, המדהים, מלאך שלי,

אני שלך תמיד לעולמי עד לעולם לא ניפרד.

אני אוהבת אותך הכי הכי בעולם.

מבטיחה להיות חזקה, יותר מתמיד תמשיך לדבר איתי, תעטוף אותי ברוחך ובנשמתך, אל תעזוב אותי.

שיר שכתב תם לקרן
אני עומד כאן עם שכפץ ואפוד
ומתגעגע אלייך מאוד מאוד
מעיני זולגת דמעה
וידי בך לגעת כמהה
אני עומד כאן לבדי
בתחושה שאינך כאן לידי
אני עוזב זרואה אותך מולי
איך את נעלמת מהעין שלי
אני עייף ורוצה אותך לחבק
אני עייף ונמאס לי להיאבק
קורה לי שגם אני נשבר
וגם שם לב איך שהזמן אינו עבר
אני אוהב אותך ילדה
ואל תרגישי אבודה
הזכרונות ממך מחזקים את רוחי
ובטוח שאותי אף פעם לא תשכחי
היי חזקה אהובה מדהימה
ותזכרי שאת היא זו שהפריחה את השממה
את הפרח שלי מתוק וקטן
את הירח השלג הלבן

שיר שכתבה בת חן אחותו של תום

אהבתי

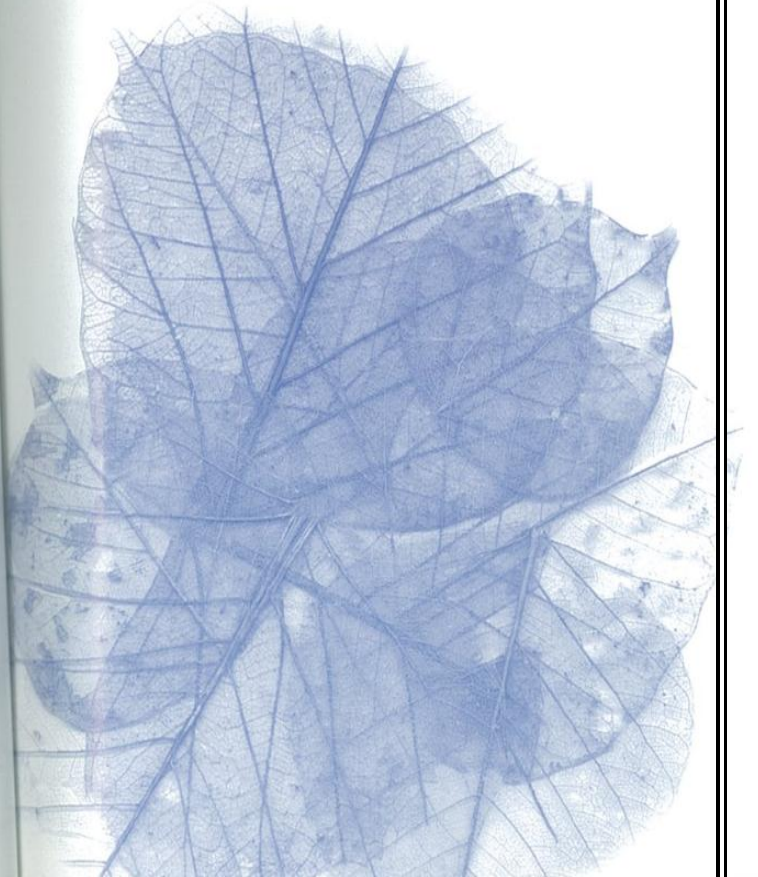
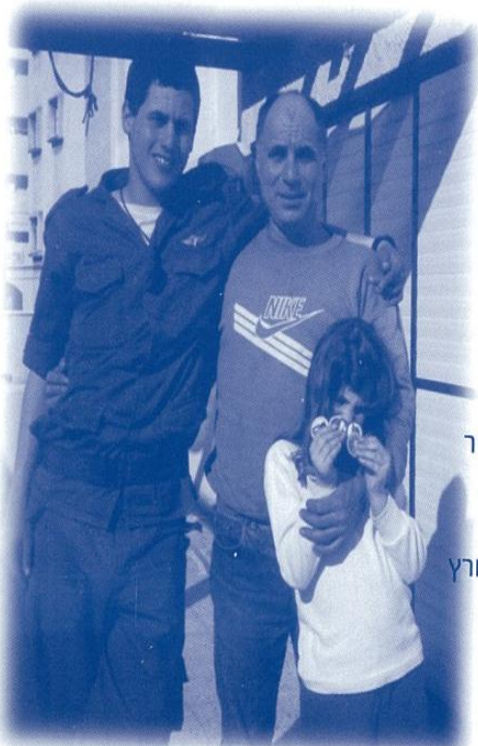
אהבתי אליך בילתי נשכחת
ולא נותנת היא מנוח.
את אהבתי אליך רוצים לקחת
ומושיכים בכל הכוח.

לפעמים התמונה מטשטשת
ולפעמים קשה אותך לזכור
לפעמים הלבנה אותך עוטפת
ומכבה לי את האור.

ועיני כבויות
ודמעתי שותקת
ובשפתי
אני לך נושקת.

והסיוט רק התחיל
והסיוט עוד לא נגמר
זה סיוט בלתי רגיל
הלואי ואתעורר מחרץ

אתם המתיק
החלמה אהיה
מל העלמה.
(בת-ס.)

עדיה אימו של תם - עזבנו את כוכב יאיר להוד השרון והגיע הזמן של תם להתגייס לצבא, לפני הגיוס הוא נסע עם חבריו ליוון שם הייתה לו תאונה עם אופנוע. את חברתו קרן הכיר כשעבדו שניהם יחד בקייטרינג בקיבוץ עינת. הם התאהבו ברגע בו ראו האחד את השנייה והיו ביחד יותר משנתיים. תם החליט ללכת לצנחנים, גם אביו היה בצנחנים והייתה לנו דילמה מאוד קשה עם זה. הייתי מעדיפה שיהיה במשהו אחר אבל זה מה שהוא בחר ואנחנו הלכנו איתו. הוא התייעץ הרבה לפני הבחירה, הוא די הודיע על הבחירה כי היה די ברור שהוא רוצה להיות קרבי. לפני הגיוס תם עבד על הכושר הגופני שלו והיה רץ ברחבי הוד השרון, לעיתים היה אפילו מקיף אותה. באוגוסט 1994 התגייס. כל עוד היה במסלול, בקורס מ"כים ולאחר מכן בקורס סרגינטים הכל היה בסדר, עד אז לא כל כך דאגנו, גם כשהיה מ"כ בלבנון. הנורא מכל קרה כשהוא החליט להיות בפלוגה המסייעת, פלוגה שכל הזמן יוצאת למבצעים ולפעילויות. הוא היה מאגיסט שהוכשר לזה כבר בטירונות.. הוא סחב הרבה ג'ריקנים מלאים במים בשביל להתרגל למשקל הכבד של המאג. כשהיה במסייעת הוא קיבל מיני-מאג, קצת יותר קטן אבל עובד כמו מאג רגיל.

חברון

לאחר התארגנות קצרה של הפלוגה הצעירה בגדוד, בתקוע, הגודו על ציודו עבר לחברון ולתחילתה של תעסוקה מבצעית מייגעת. פלוגת אוגוסט '94 קיבלה תחנית את "המתקנים" במרכז העיר כידוע ואת "תל המידה". מבה עמדות עם שמות מוזרים ואיך אפשר לשכוח בסופי שבוע את כוננת מתפללים. הולכים בקסבה, הכל שחור ומפחיד, קסדות על הראש, אך יודעים כי אסור להתיימש ממילא נמשך לטחון שששש.

בהתחלה הראש היה קשה מאוד, ישיבה אך ורק 10 דקות לפני עמלה, אסור לאכול וכו... שלא דבר על הקור העז שפקד אותנו על גגות חברון הקפואה.

כל לילה, באופן קבוע, כל השומרים היו מייללים להגאתם בקולי קולות על גבי העמדות, מטרידים בקשר מדברים ב"שלו", ב"מיכה" ומאוחר יותר נהפכנו ממש פעורים והתחלנו גם להתערב ב"פצול".

מסע כומתה

הנה הוא הגיע המסע הגדול. מסע הכומתה, שימון יותר מהכל את סיום התקופה המשנייה של הטירונות, כשבאופק אורים כבר את הכניסה לגדוד.

המסע - המסע היה המסע, ארוך וגדול ולא נגמר ובעיקר שיעור חשוב על עצמך. באותם קלומטרים "ספורים" כל אחד למד, כי אין גבול ליכולתו האישית וכי באמת כמו שאמרו תמיד "הכל בראש".

17 שעות מתלנוף ועד לגבעת התחמושת, אשר השאירו רגליים כאבות, שפשפות, אבל גם הרבה טעם טוב, הסתיימו להן כאילו היו אלו 17 שנים ולבסוף - אחרי כל המתוחות, הפרישה, המקלחות ובעיקר המימיות, הגיע הרגע.

עומדים נרגשים ומסכיבים כל הורים ומחכים שהמ"מ יתן לנו אותה - את הכומתה האדומה, אותה כומתה שתביא את סימונו של הדיסטנס (יחסית) ושאר הדברים שהיו מעכשיו באמת מיותרים.

סוף סוף גם נראה כלפי חוץ כצנחנים אמיתיים.

22/3/96

אס(בא)!

עברנו דרך ארוכה מאוד ביוזם יאנו נייבו, מאז שאצטנו את
הקניין. היו כמעט בהתחלה שנים היה מי קשה אפילו
על ההחלטה שנים זעיר יאלו מנהיגים ומהחיים שפסתי שהם
משאם כפלי, אך זלכו השנים היתקדתי ופניעק
היתברר שזו צלצ רבון.

הפ' שמתו שמתים בחול עשו איתך מושק. הצעמנו והחיות
שהינשם קיבנו איתך המשנה עם כל הוקיים, והצדיות
ברבות שהחיות והעולם היתבני בו היו שונים. עם כל היתקדתי
הקשה, שיתיה נעית מיימאעל עם הילם הגמתי, קלי
צאר פקקת בצעק והיית שם היתר הוחזיק עם הילתך.
אני צאה בק א שובור אור השפנה אור שית היום. אני
היה בק על הוכיות את אהקרה זמן שפנתן שכל-תן משוק
פק, א העשית שגך אהתי כל פלם ממש עם צדוקה חכמה
זכיות מושק בה להתחלה. יש את אופי שאלים צונם בו.
אני ממש את צוקים ונתון. צנת אור שית שיתך איתך
ויתתך בק הילים יתי קיים. שית שית שיתך איתך
אור ממש בוי איתך חכמה אהת שית שית. שית שית
בו שית והיית את פלם א תפסי את כה שית אהת
בק כתי א איתך ממש כי הית יצא אהתי שית
עוקב קשה ומה שית מות אהקרה בו הית שית שית
אור הית הית הית הית הית הית.

הוכיות את אית שית חכמה חקת סיכון הית
כי פלם שית כצד ממש אהתי ונתון הית שית הית
אית עם כל הית.

אני יצד שית יצד יו איתך את פלם אוב איתך שית
שית שית וית ית איתך (כאית חכמה). יש את הענות

והרבנות אחרת עם המשפחה נאה שיתר מניחם גם כשהם עובד באל
אלו נחש עבדים ששכריו מועט.
אבל עם כל הבעת הזו של האצטנו אל עם ארבת אצטנו
ססק-זמן אחרת ביהודי, אמתנו זה אילו איה כבר בן 48
ימי כבר בן 20. זה נראה אפואי המהיז איהת גר הזמן אוקר כבר
זוכן אנו מתקש מתק שלם כל הולכינה הקשה והעמוסה שיש לק
הימים אלה תשאר על הביטוח טק כי איה זה עשה צע
'תנו וכל-כן השיב לי שישיר צוע היכה זמן בטח כני איתנו
אנו חיים החגלים של מקום, כני שלשית עם היום.

אני מתפלל אלק וכואה גר מה שני אפואה אל עם יידי צהוב,
כשהו, אביבה קשה ונכונה והקנהי - תכונות אלה כל ססק
הן אלה שבתלה ואין הרבה אנשים כתיק. תמיד איהת שני
אפואה יתר אג אילו צוה נטה י. יולמבעית טק טלו איהו
איתי דבר יש וזה חיל. כנתי רפוי איהת צומה אן זוכן קמיד
ניה יי בגש כק תנמיח כני איהת איה. כשהו שגם אבי
היה תנמיח.

בסק-היל רבתי איהת תענה אל כל מה שאת איהת עם היום
איהת יי אנו שם זה איהת. שיתן אן שנו סומק אלק קאנים
צפונה ~~איהת~~ שיתן איהתה בערה האנה ביהו, זוכן איהתם סומק
איק. כשהו החגלים הכי מה איהת. אולפטיי ניל שמהו אנו
יחב סומק בעל.

תשאר אן אצמק תמיד ותקע כנה שילנו בקוקיה אן במיתק
איהת. אנו מתק של איהת. יתשגו יתכניה הכנה כול
יתכניה איהת איהת בעולם (איהת איהת).

אנו איהת אן אן שיש איהת קין (כך כתיב איהתה).
איהת איהת איהת איהת כנה איהת איהת איהת איהת איהת
שיתגו איהת קנה איהת.
היה איהת כול איהת איהת איהת איהת איהת

תם קרין

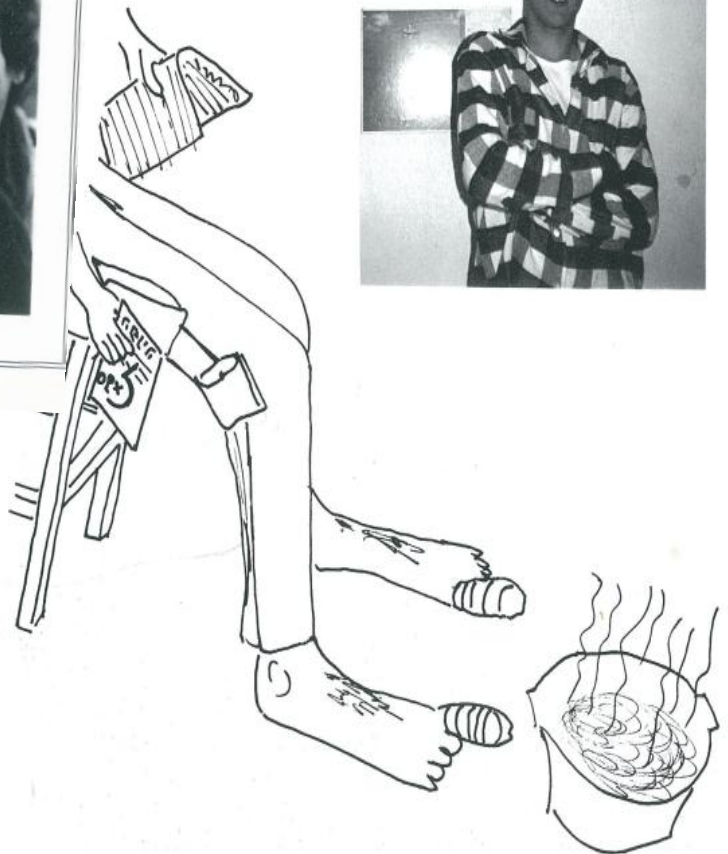
"מחלקה 1 עוד 20 שניות"
 קול זה הידהד באוזנינו כל הטרונות.
 תמיד תשמע אותו מקריא זמנים
 ומעלה לכולם את העצבים.
 למרות שזה מאוד חיוני וחשוב,
 צעקותיו הן נושא די כאוב.
 לתם הגדול יש כושר סחיבה
 ולכן הוא המא"גיסט של המחלקה.
 על חברתו תמיד חשב,
 אך את המא"ג לא תמיד אהב.

צמק 202

החטא ועונשו

1.9.94: פליטת כדור - תחמת דם.

צמק 202

שירים

שתהיה אהב שנה טובה ומנוחת
אם תהיה מבטחם נל-כך
כי אם אנחנו מתעללים אלמך מאז
תהיה והתביעה ששלחנו אהב
ובהצלתה בהפך

באהבה שקר

ליל לילה

שנה טובה

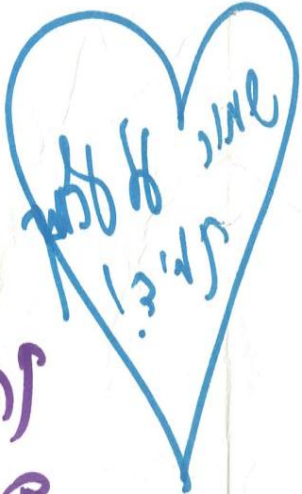
שאהי תמ

מקת-חו

תומאס!

אהב אני מאחור אה שנה טובה
ומתקנה תחזוק מן
וכמאן תפסיק זה'ת מקואם
יפיה טוב אל תזוג
לנו תשמור א שנגך
טוב טוב ותקוא מהר הכתה
לפני מתכים אה

תהם שאלו
שנה טובה ומנוחת
באהב
שנה טובה ומנוחת
תהיה אהב
באהב

"כ"י מנשרים קלו ומאדיות גברך"

תעודת הוקרה

מוענקת ל .....
על תקופת שרותך ותרומתך
והיותך חלק מאתנו

פל' אוג' 94 - "צפע"

.....
יאיר לאופר-סרון
מפקד הפלוגה

מלחמת לבנון - רקע היסטורי

מלחמת לבנון פרצה ביום שישי, הרביעי ליוני שנת 1982, ונסתיימה במאי 1985.

המלחמה אמנם פרצה באותו יום השישי, אך הקרקע למלחמה הוכשרה היטב בשנים של אי-שקט בגבול הצפון. אמנם לאחר תום מלחמת יום הכיפורים נצרו החיילים הערבים את נשקם, אך אין בכך לומר כי גם צה"ל פרק את נשקו. מולו עמד כעת יעד חדש לגמרי: מיגור קבוצות המחבלים, כאשר רובן ככולן פועלות מתוך טריטוריה לבנונית. הפצצות בלתי פוסקות של יישובי הצפון הפכו למטרד מסוכן, אשר הטיל סכנה קשה על מדינת ישראל ויישוביה הצפוניים כאחד. מהפצצה להפצצה נעשה הדבר ברור יותר ויותר: יש לעשות מעשה.

היה זה בשלישי ליוני 1982 כאשר נפל הפור בנושא הכניסה ללבנון והלחימה בשטחיה. שגריר ישראל בבריטניה, שלמה ארגוב, נורה מיריית מתנקש, שליח מארגונו של אבו-נידאל. למחרת בבוקר התכנסה ממשלת ישראל והודיעה נחרצות: "ישראל אינה יכולה עוד להמשיך במצב של הבלגה חד-צדדית. נסתיימה התקופה של טרור ללא תגובה מצד מדינת ישראל."

כבר ב- 4.6 החלו מטוסים ישראלים לתקוף מטרות מחבלים בלבנון. היעד העיקרי היה אצטדיון הכדורגל של ביירות, ששימש מאגר תחמושת של אש"ף. תגובות המחבלים הקשות, ביניהן הפגזת מטחי קטיושות וירי מרגמות, גררו החדרת כוחות גדולים יותר ללבנון, שהתפרשו מהים ועד הגבול הסורי במזרח. מטרת המבצע הייתה ברורה: לדחוק את המחבלים מעבר לקו ארבעים הקילומטרים מגבול הצפון.

הצבא הישראלי החל בסדרת כיבושים וחדירה עמוקה יותר ללבנון. כל ערי החוף הלבנוני כותרו. נבטיה, צור וצידון נכבשו, והעמדות המרכזיות בהן נערכו להתקדמות לכיוון ביירות. בין ה-6-7 ביוני השתלטו חיילי גולני על הבופור, שהפך לבסיס המרכזי של המחבלים בדרום לבנון. כיבוש מוצלח זה אפשר לצה"ל לנוע צפונה ללא חשש פגיעה.

בתשיעי ביוני חלה נקודת מפנה חשובה: סוריה הצטרפה

למלחמה. לאחר לוחמה קרקעית ומתקפה אווירית, הושג הסכם שביתת נשק בין שני הצבאות שהתנפץ במהירות. סוריה הייתה כעת שותפה רשמית של לבנון במלחמה. עם הפרת הסכם שביתת הנשק, המשיך צה"ל במלחמה נגד צבאות לבנון וסוריה.

צה"ל ניהל, הלכה למעשה, שתי מלחמות בעת ובעונה

אחת: המלחמה באש"ף והמלחמה בסורים. לצה"ל לא הייתה כוונה להסתפק בלוחמה מקומית במחבלים ולהשאיר כיסי מחבלים בשליטת הסורים, מה שהפך את הלוחמה בצבא הסורי לבלתי נמנעת. לפיכך, פותחה תוכנית "אורנים", כאשר תוכנה הוא לנתק את הכוח הסורי בדרום, לבלום את עתודותיו ולאפשר השתלטות על כביש ביירות-דמשק. משם הדרך לביירות הייתה קצרה.

המלחמה בסורים נעשתה בעיקר במערכה היבשתית, מחשש כי אם תשתמש ישראל בכוחותיה האוויריים ובמאגרי הטילים שלה היא תנטרל יישום כוחות אלו במלחמה עתידית עם סוריה. המלחמה בכוחות אש"ף הייתה מלחמה מסוג אחר לגמרי. כוחות אש"ף היו שונים בתכלית מאלו הסורים והישראלים: לא היה מדובר בצבא סדיר אלא במליציות, צבא גרילה של ממש. המלחמה נעשתה דווקא עם המליציות במחנות הפליטים ולא עם הצבא הסדיר-למחצה של אש"ף, שהתגלו כאגח קשה לפיצוח. למרות כל היתרונות המספריים והמודיעיניים הישראלים, לוחמי אש"ף נכנעו לאחר קרבות קשים ועיכבו רבות את לוחמי צה"ל בהתקדמותם.

בשבועות שלאחר מכן, הצליח צה"ל להדק את טבעת

הכיתור סביב ביירות ואף השתלט על כביש ביירות-דמשק והעיירה חברון. תנופת המלחמה, שכללה בין היתר נטרול נרחב של מטוסים סוריים וטילי קרקע, הביאה את חיילי צה"ל לביירות עצמה. בראשון לחודש אוגוסט הצליח צה"ל לחדור למערב ביירות ולתקוף בה את תשתית הטרור של אש"ף ולהביא לסילוקם של הכוחות הסורים היישובים במקום. המחבלים, בסיועו של השליח האמריקני פיליפ חביב, הורשו להתפנות לעיראק, ירדן וסוריה, וממשלת ישראל הרשתה לעצמה להכריז כי הושגו מרבית יעדיו של מבצע "שלום הגליל".

בכך לא תם הדבר. באם ישראל חשבה כי הדברים שבו לסדרם, הלוא שטעתה היא. ב-14.9, שלושה שבועות בלבד לאחר בחירתו לנשיא לבנון נרצח בפיצוץ בשיר ג'ומאייל, ראש הכוחות הלוחמים הנוצריים עמם שתפה ישראל פעולה. מעשה הרצח הוביל למעשה רצח מתועב אף יותר: טבח סברה ושתילה.

בתגובה על מעשה רצח הנשיא הלבנוני, חדרו ב-16.9 אנשי פלנגות נוצריות למחנות הפליטים סברה ושתילה במערב ביירות, וביצעו בהם טבח מזעזע של מאות פלסטינים, ביניהם גם נשים, ילדים וקשישים. אף כי לישראל לא הייתה כל יד בדבר, הופנתה כלפיה אצבע מאשימה מכל עבר, הן בשל שליטתה הצבאית באזור והן בשל שיתוף הפעולה שלה עם אותן הפלנגות הנוצריות. הטבח עורר סערה גדולה בעולם ובישראל עצמה, כאשר נטען שוב ושוב כי ישראל העלימה עין במכוון ממעשה הרצח. בלחץ דעת הקהל העולמי והסערה בציבור הישראלי החליטה הממשלה לפנות את כוחות ישראל מביירות ולהקים ועדת חקירה לבדיקת האחריות בשפיכות דמים זו.

לאחר ניסיונות תיווך ממושכים ובלתי-נדלים של האמריקנים ג'ורג' שולץ ופיליפ חביב, גובש הסכם מדיני בין ישראל ולבנון במטרה לשים קץ למצב המלחמה הבלתי נסבל בין שתי המדינות. בשישי במאי 1983 נחתם ההסכם, לפיו תיסוג ישראל למרחק של 45 ק"מ מן הגבול, שיוגדר כאזור הביטחון. את השטח מצפון לאזור זה יכתרו כוחות האו"ם ושתי חטיבות של צבא לבנון. כמו כן, הוגדר מעמד של צבא דרום לבנון ככוח רשמי בראשותו של סעד חדאד. ההסכם לא יושם לעולם.

כוחות צה"ל החלו בנסיגה דרומה, כאשר כוחות צה"ליים רבים נתקלים במטעני נפץ ממולכדים ומכוניות תופת בכדי להביא לנסיגתה המזורזת של ישראל. בינואר 1985 החליטה ממשלת האחדות, בראשותה שמעון פרס, לסגת בשלבים מלבנון, ואכן בחודשי האביב של שנה זו הוחזרו כוחות צה"ל מעבר הגבול הבינלאומי, למעט הכוחות שהושארו ברצועת הביטחון.

צה"ל כשל בנטרול מוחלט של המליציות החבלניות בלבנון במבצע שלום הגליל. בשל האיום המתמיד והמתמשך על יישובי הצפון נאלצת מדינת ישראל לשלוח את מיטב בניה להלחם על אדמת לבנון. חיילי צה"ל מוצבים כיום מול איום יומיומי של מטעני נפץ ממולכדים והתקפות בלתי צפויות של כוחות מחבלים. המלחמה בלבנון טומנת בחובה סכנת מוות בידי מטעני נפץ, קבוצות גרילה וחבלה שונות. היתקלויות בגורמים אילו מביאות למותם של עשרות מחיילנו ויקירינו.

תם נהרג ביציאה לפעולה בשטח לבנון כאשר הופעל מטען חבלה ממולכד במקום בו עמד.

הרוגי התקרית בלבנון: רביסרן אורי אזולאי, "גאאות קריית שמונה", וסמ"ר ת'ם קרין

רביסרן אורי אזולאי

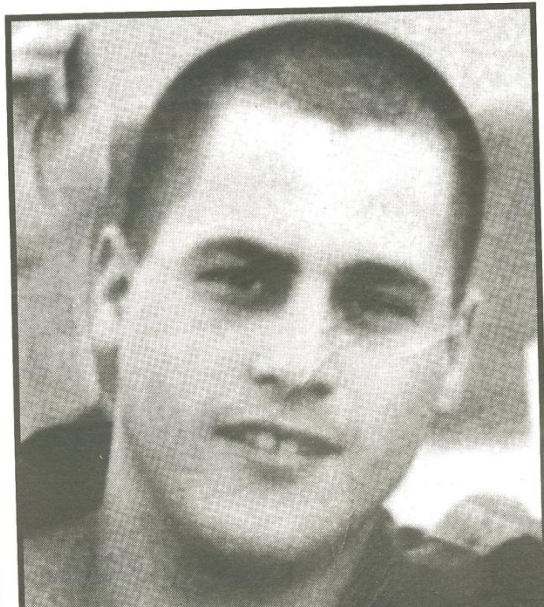
מפקד הפלוגה המצטיין והחייל הלכו בראש ונהרגו

פלוגת הצנחנים עשתה את דרכה ברצועת הביטחון, ונתקלה במארב תופת של החיזבאללה: ארבעה מטעני צד התפוצצו בזה אחר זה ■ שני חיילים נהרגו וחמישה נפצעו ■ המפקד שנהרג, רס"ן אורי אזולאי, שיקם בחודשים האחרונים את הפלוגה שחייליה ערקו ממוצב בגבול הצפון ■ אמו: "עכשיו מספרים לי החברים על הגבורה שלו בסירת מצ"ל ובצנחנים - ולנו הוא אמר שהוא לא מסתכן בצבא" ■ אלוף כיקוד צפון: המחבלים מגבידים את פעילותם, אבל לא כדי לגרום החלקחות בלבנון ■ עמ' 52

קמליראשוני ת'ם קרין

נפגעי התקרית

לפני חודשיים ביקש להיקבר בקיבוץ בו גדל

סמ"ר תם קרין יקבר היום בקיבוץ עין גב

מאת נצח ריימן, כתבת "רשימת אחרונות" סמ"ר תם קרין (20) מהוד השרון אמר לפני בחודשיים לאביו, שאם יקרה לו משהו, הוא מבקש להיקבר בקיבוץ בו גדל, עין גב. מעבר לכך אין פעם הוא לא דיבר על המוות, כי זהו לא המון תוכניות, סיפר בכאב האב מוטי, לאחר שנודע לו על מות בנו בלבנון. ביום חמישי שוחח תם, מאניסט בצנחנים, עם חבריו קרן קצינה בצה"ל: "אל תדאגי, אני אחזר אלייך יותר מהר ממה שאת חושבת", אמר לה בשיחתם האחרונה. תם וקרן הכירו לפני הגיוס. "גנזתיק מקרן היה קשה לו יותר מהכל", סיפר אביו. הם תכננו להתחתן כשתם ישתחרר מהצבא, ביום 9 בחודשים. תם היה קרן מתקשה לעכל את מה שקרה: "תם היה

כשמו - מלא תום בעורים, חסון ויפה תואר, מושא להערצה. עברתי איתו את כל הרגעים הקשים לאורך כל המסלול הקשה בצנחנים. הוא הבטיח לי לשמור על עצמו, אבל לא הצליח לקיים", אמרה.

החורים, מוטי ועדיה קרין, עובדי קיבוץ עין גב, השתקפו לפני כארבע שנים בהוד השרון, ותם נקלט בתיכון בית ברל, אותו סיים במגמה חברתית-סוציולוגית.

תם השאיר אחריו שלוש אחיות: נוגה (23), הבכורה מבין ילדי המשפחה, שקיבלה את הבשורה המרה בנפאל, שם היא מטיילת בימים אלה, שקר (15) ובת חן (12).

הלווייתה תיערך היום, בבית-העלמין בקיבוץ עין גב.

נפילתו של תם

בחודש אוגוסט 1994 התגייס תם לצבא והתנדב לצנחנים, בעקבות אביו מרדכי. הוא עבר מסלול טירונות והוכשר כלוחם חי"ר, הצטרף לגדוד 202 ובהמשך הגיע לפלוגה המסייעת. כבר בתחילת מסלולו הוחלט שיהיה מאגיסט. את המאג כינה בשם "קרן", על שם חברתו. תם זכה לחוות דעת חמות ממפקדיו, שצפו לו עתיד מזהיר ועלייה בסולם הדרגות.

המסלול לא היה קל אך השאפתנות שלו עזרה לו להתגבר על קשיי ההסתגלות.

הוא היה גאה מאוד לשרת בחיל שבו שירת גם אביו.

ביום י"ב בחשוון תשנ"ז (24.10.1996) יצא עם פלוגתו למארב, סמוך לעיירה הלבנונית עישייה ובאזור מוצב "ברוש" בגזרה המזרחית של איזור הביטחון. אחד החיילים דרך על תיל ממעיד, אשר גרם להפעלת שרשרת של מטעני נפץ. תם והמ"פ, רס"ן אורי אזולאי, אשר הובילו את הכוח, נפגעו ונהרגו מיד. עוד ארבעה חיילים נפצעו, מהם שלושה קשה. תם נקבר בחלקה הצבאית בבית העלמין בקיבוץ עין גב, לפי בקשתו. בן עשרים היה בנפלו. הותיר אחריו הורים ושלוש אחיות - נגה, שקד ובת-חן. לאחר מותו הועלה לדרגת סמ"ר.

לאחר מותו החליט בית הספר "קדמת כנרת" שבקיבוץ עין גב, לקרוא למרוץ הסוסיתא על שמו של תם.

לזכרו של תם הפיקו סרט הנקרא אבנים שטוחות. הסרט הוא מסע בזמן ובנקודות ציון מנקודת מבט של אחות צעירה המנסה לגלות את עולמו הפנימי של האח שנפל בלבנון.

הוקמו לזכרו של תם מספר אנדרטאות אנדרטה לנופלים מיישובי עמק הירדן במערכות ישראל, אנדרטה לנופלים בני היישוב ולנופלים בהגנת היישוב במלחמת העצמאות עין גב, אנדרטה לנופלים מבית הספר על שם עמי אסף בית ברל, ציון לבני רמתיים שנפלו במערכות ישראל הוד השרון, אנדרטת הצנחנים כביש גדרה - צומת ביל"ו, בית יד לבנים הוד השרון

תם קרין

היום בו נהרג בננו תם היה היום המר ביותר שידענו.
עשרים שנה קודם ב- 31.1.1976 הוצפנו באושר גדול כאשר נולד בקיבוץ "עין גב"
שעל חופה המזרחי של הכנרת. ילד יפהפה נולד עם מצח מכווץ כאילו אומר "לאן
הגעת?"

תם גדל בקיבוץ כמו שכל ילד גדל, שובב אבל במידה, חברותי וחביב, הוא צמח לו
לתפארת.

בשנת 1991 עזבנו את הקיבוץ והתגלגלנו בכל מיני מקומות עד שהגענו להוד
השרון.

תם סיים את התיכון ב- "עמי אסף" שבבית ברל, עברה עליו תקופה די קשה אולם
הוא במזגו הנוח והטוב עזר לכולנו והתבגר לו בשקט ובשלווה.

את שמו הוא קיבל עוד בטרם נולד ומשמעות השם הוא תם לב, שלמות ויושר, כזה
הוא היה.

התגאינו בו בכל ליבנו וכשהגיעה השעה להתגייס לצבא היה לו ברור שהוא יהיה
בקרבי.

לא היה טעם להתווכח על כך שהרי הוא בעצם הולך וממשיך בדרכי אביו. באוגוסט
1994 התגייס תם לצנחנים ושירת בגדוד 202 ילד כזה חזק!

מיד הכשירו אותו להיות המא"גיסט של המחלקה, החוש להצליח בכל מעשיו,
הוא התנדב לצאת לפעילויות שונות גם כשלא תמיד היה חייב וכזו גם הייתה

הפעילות האחרונה שלו.
מישהו אחר לא יכול היה לצאת ותם מיד התייצב מאחורי המ"פ הנערץ עליו אורי
אזולאי.

יחד הם יצאו ויחד נפלו, שניהם ב- 24.10.1996 ואנחנו הוריו ואחיותיו- נגה, שקד,
בת חן וחברתו קרן נותרנו כואבים עד מאד.

מאז פקד אותנו האסון אנחנו כבר לא מה שהיינו. אוהבים אותו מאד וחסרים אותו
עד בלי די.

מוטי ועדיה קרין

משקל השכול

צעקה הקוראת בשמי "מוטי משהו קרה לתם" העירה אותי בבוקר יום שישי 25 לאוקטובר 1996 בשעה 7:15.

אני יוצא במהירות מחדר השינה, ולעיני נגלה מראה מוזר, שלושה אנשים במדים מסתובבים בתוך הסלון ואינם אומרים דבר, רק שתיים מבנותיי ואשתי שואלות ומדברות ואינן מקבלות שום תשובה.

תחושה מוזרה של מעבר מצד אחד לצד אחר של החיים עוברת בגופי, אני מרגיש שאני כבר מתגעגע לצד הקודם. כאשר אני מבין שהחלפת הצדדים הוא מצב של "אל-חזור" אני מוצא את עצמי מסתכל על ספריית הבית, כדי לשלוף ספר הדרכה לחיים בצד החדש. מהר מאוד אני מגלה שאין ספר כזה ואת החיים בצד החדש נצטרך ללמוד לחיות בכוחות עצמנו.

אני מחליט שהמשימה הראשונה זה להתקשר לבני משפחה וחברים, דבר שהוא קשה ביותר.

לאחר שמתחילים להגיע חברים ובני משפחה האווירה בבית מתחילה להשתנות, אנחנו כבר לא לבד ואת רוב הפעילות בבית "הם" יעשו. אפשר להתחיל לחשוב על משמעות החיים בצד החדש.

השאלות שמתחילות לרוץ בראשי הן רבות ואני צריך לעסוק בקבלת החלטות להמשך. ההחלטה הראשונה שאני מקבל על עצמי כאשר עייני מסתכלות על תמונתו של תם היא לשמור על משפחתי בשלמותה החסרה ולהגיע קרוב ככול האפשר לחיים הישנים שהרגע הסתיימו שלא מרצוננו.

"השבעה" היא תקופת זמן חשובה מאוד על מנת לתכנן את החיים בצד האחר כאשר הכאב שאתה נושא בתוך גופך כבד מאוד, זאת תחושה של משקל רב שמחובר לגופך ולנפשך ואין אפשרות להסירה מעליך ולו לרגע קטן אחד. כמה רציתי להיות שייך לאותם המבקרים הרבים שפקדו את ביתי ואחרי שהפגינו את צערם וכאבם הרב 'יצאו' עם דמעות מהבית.

בתוך ים השאלות שנשאלות עדיה שואלת - מוטי מה יהיה אתנו? אני משיב לה "50 שנה המדינה במלחמה ורבים נהרגו - למדינת ישראל יש כבר 50 שנות ניסיון של טיפול במשפחות שאיבדו את יקיריהם, אין מה לדאוג.

אך לא כך הוא: מיד בתום השבעה מסתבר לי שצורת הטיפול היא מכה נוספת שאתה סופג. שלחת את בנך לצבא והוא לא חזר משם, הוא שילם בחייו, ואותנו שלחו לגוף שנקרא "אגף השיקום" של משרד הביטחון. לאחר מסע משפיל ומביך בתוך האגף מגיע הביתה עובד שיקום. דבר ראשון אני מנסה להראות לו את תמונתו של תם אך הוא, מסתבר לנו, עיוור שלא באשמתו. "אני כאן רק בשביל ההורים" הוא אומר כשמסביבו נמצאות הבנות והחברה של תם. הן קמות כאיש אחד ונעלמות בתוך החדרים. לשאלתי מה זה שיקום ואיך זה נעשה אין לו תשובה. אני מחליט שזאת פגישתי האחרונה איתו, עדיה מתוך נימוס, נשארתי עוד חצי שנה, פגישה פעם בשבוע. בפסח שנה ראשונה לאחר שתם נהרג אני פונה לאגף השיקום בבקשת עזרה, אני מקבל תשובה מאוד לא

מתחשבת ומרגיזה. "עשר מכות קיבלתי - אחת שלקחו לי את תם ותשע שחיברו אותי אליכם", הגבתי בכעס, "תתחילו להיות שיקום ופחות אגף".

בעזרת בני משפחה וחברים, עם המשקל הרב על גופנו, אנחנו מתחילים לצאת למסע חיים חדש, לומדים להתרכז מחדש בנהיגה, (זה לא דבר קל), להיפגש עם חברים באירועים משמחים, נפגשים עם חבריו של תם מהצבא ומהתיכון, אף על פי שכל מפגש כזה "טעון" ויש בו כאב רב בשני הצדדים.

עברו שלושים יום ועוברת השנה הראשונה ואנחנו מצליחים לשרוד, אין לנו אפשרות להוריד את המשא הכבד ולו לשנייה אחת. אין אפשרות להתרגל אך לומדים לחיות. מי שהתעוור לא יחזור לראות אך ילמד לחיות עם העיוורון, כך אנחנו לומדים לחיות ללא תם.

מתרגלים למצבים החדשים, כל חודש להגיע לבקר אותו בבית הקברות בעין גב למרות שאנחנו יודעים שהוא לא שם, אז איפה הוא? מתחיל מסע חיפוש, מסע שלוקח אותנו להתנסויות ומפגשים. פעולת החיפוש המשותפת מחברת אותנו מחדש. לאחר ניתוק שנוצר ברגע קבלת ההודעה על נפילתו של תם כל אחד מאתנו הסתגר בתוך כאבו. לכאב הרבה צורות, אין שני כאבים דומים ואין אפשרות לחבר את שני הכאבים ביחד. אני את כאבי נשאתי בביתי, בשכיבה על המיטה וצפייה אין סופית בערוץ אופנה. ביום הולדתי החמישים קיבלתי במתנה טלוויזיה קטנה משלי. בשוכבי בחדרי במשך שנתיים, האזנתי בקשב רב לקולות מעבר לקיר, כל צחוק היה בשבילי שמחה אדירה. כל ביקור של בני משפחה או חברים היה מלכד את כל המשפחה בסלון ומציף אותנו באנרגיות רבות. יום אחד עדיה שואלת מה יהיה אם הם יפסיקו להגיע? אמרתי בתמימות, הם לעולם לא יכולים להפסיק להגיע כי תם לא יחזור.

האושר שנגרם לי בכל פעם שנשמע הצחוק מעבר לקיר הביא אותי לידי החלטה שאם אצליח לגרום לבנותי שתצלחנה לשוב לתפקוד בחיי היום יום זה יסלול עבורנו את הדרך להצלחה. גם החזרה המהירה לעבודתי עזרה לי לסדר את המחשבות וחזקה אותי.

לאחר שש שנים הצלחתי להתרגל לזה שאני אב שכול. יצרנו קשר עם משפחות במצבנו והשיחות בינינו אפשרו לנו לדבר על כאבנו ללא צורך בהסבר או בהתנצלות ולהיות אנחנו כמו שאנחנו מרגישים.

למדתי לנוע עם המשקל הכבד על גופי מבלי שהסובבים אותי ירגישו בו, וזה כשלעצמו הישג לא קטן. במקומות שבהם הסובבים אותי יודעים על כאבי אני חש הרבה אהדה.

נפילתו של תם זעזעה אותנו חזק אך לא שברה אותנו, כי כך רצה תם. הצלחנו לגייס בעזרת הסובבים אותנו את הכוח הדרוש לנו לבניית חיים חדשים ללא תם. נפילתו זיכתה אותנו ביצירת קשרים חדשים ששומרים עלינו ונותנים לנו את הכוח להמשיך.

מוטי – אבא של תם

צבא הגנה לישראל
י"ח' ד.צ. 01058
כ"ב בחשון תשנ"ז
4 בנובמבר 1996

משפחת קרין

יקירכם, סמל ראשון תם קרין, זכרונו לברכה, נחרג מפעילות חבלנית עויינת בדרום לבנון ביום י"ב בחשון תשנ"ז, 24 באוקטובר 1996.

זוכר אני את התחקיר לפעילות האחרונה. זוכר אני את הסברו של תם, ברמת מקצועיות וברוגע המשרה ביטחון רב בחברים ובמפקדים.

זוכרים אנחנו איך התנדב תם לצאת לפעילות בלבנון, איך התעקש לבצע כמה שיותר מארבים וכשלא יצא למארב, שאל, מדוע?
לאחר הריגת המתבלים לפני כחודש אמר לחבריו שהגשים חלום - חלומו של תם היה תמיד להיות שותף - שותף מלא לכל ארוע ביחידה.

חבריו של תם ואתם, משפחתו, סיפרתם לי כמה גאה היה תם לשרת בפלוגה המסייעת, יחד עם חבריו ובעיקר עם בני מחזורו ולי ברור מדוע. תם היה חלק ממשפחה מגובשת. פלוגה לתפארת, פלוגה מובילה בכל אשר ביצעה ומבצעת.

תם היה אדם מיוחד, השקיע את כל מרצו בכל תפקיד אותו ביצע: בתפקיד מפקד כיתה בפלוגת מסלול, כלוחם בפלוגה המסייעת ובכל אשר התאפשר לו לתרום - תרם.

אנו נתגעגע לסגנון הדיבור, לאחריות שגילה במילוי תפקידו וליכולת הביקורת המפותחת של תם. כל זאת בסגנון המיוחד רק לו.
לא נשכח איך סחב תם את המקלע, כבר מראשית דרכו בצבא. איך חייך ועזר לחיילים החדשים בפלוגה ואיך לימד את כולנו מהי מוטיבציה ודבקות במשימה.

למשימתו האחרונה, ממנה לא שב, התכוון תם היטב. חדור מוטיבציה ונסיון רב יצא יחד עם חבריו מהפלוגה.
מערכת מטענים שיבשה בבת אחת את מחלך חיינו.

בחדרו של אורי, זכרונו לברכה, מפקד הפלוגה כתובה חמטרה -
"להוביל, ליזום, לשמש דוגמא ומופת ולנצח". ואכן, תם היה כזה כאדם וכלוחם.
הוביל תמיד, שימש דוגמא ומופת בפלוגה ובגדוד, יזם גם במישור המבצעי וגם
במישור הערכי.

אנו, חיילי ומפקדי גדוד "צפע", נמשיך וננצח את אוייבינו, כפי שתם היה רוצה
לעשות, אך לא יוכל עוד. אנו נמשיך בדרכו של תם. נמשיך לפעול, כפי שהיה רוצה
שנעשה, לו היה חי.

יודע אני כי מילים לא יוכלו לנחם, לא יוכלו להשלים את החלל הענק שנוצר עם
מותו של תם.

אנו, מפקדי וחיילי הגדוד, נזכור את תם, יחד עימכם, לעולם ועד.

יהי זכרו ברוך

אמיר נדן, סגן אלוף
מפקד היחידה

מתוך שידור ברדיו של גידי שפרוט חבר של תם מהתיכון

אני זוכר את אותו יום שישי, את הטלפון שהעיר אותי, את השיחה הקצרה, את עצמי מתיישב במיטה ולא באמת מאמין, מניח את השפופרת, מקווה שזו טעות, מתפלל שזה חלום, אחר כך מדחיק במשך חצי יום. אני זוכר גם את הרגע שבו חומת ההדחקה התרסקה, ישבתי באולפן ביום אחרי הצהריים ובמהדורת החדשות אמרו בפעם הראשונה את השם שלו.

תם קרין

עד לאותה מהדורת חדשות הדיווח היה נטול שמות, תם היה אחד משני הרוגים שלילה קודם לכן אכלו זירת מטענים בגזרה המזרחית של איזור הביטחון בדרום לבנון. אבל מהרגע שהשם המלא היה באוויר זה היה מוחשי: חבר שמת, שנהרג, לא עוד חייל הרוג בחדשות, מישהו קרוב מספיק כדי שזה יכאב. למדנו באותה כיתה בתיכון, שמעתי את השם הזה בכל פעם שאיזו מורה מאנפפת הקריאה שמות ופתאום תם קרין צמוד לדרגה ולמועד הלוויה ולמילים יהי זכרו ברוך הוא היה החבר הראשון שלי ששינה סטאטוס לחלל, אך כך הלכו עוד. השנה הייתה 1996, חיילים הרוגים בדרום לבנון לא היו אירוע נדיר, לרדיו היו נהלים מסודרים שקבעו כמה חיילים צריכים למות כדי שנתחיל להשמיע שירים עצובים, בז'רגון הרשמי קוראים לזה הנמכת פרופיל מוזיקלי, בתקליטה קוראים לזה עד היום בלוק פיגוע. כשתם מת לא הורידו בלוק פיגוע מהתקליטייה, שני חיילים הרוגים לא הספיקו אז כדי להתחיל לשרר דיכאון לכל העם.

את אותה שעה רדיופונית עם מוזיקה כמעט שמחה לא הצלחתי לפתוח, הרגשתי שאני לא עושה מספיק כבוד לחבר שלי, ניגנתי שירים של שגרה ובכיתי באולפן. אחר כך באה הלוויה והנסיעה הסוריאליסטית לבית העלמין של עין-גב באוטובוס הצהוב של המועצה האזורית. פתאום כל החברה שהתפזרו מהתיכון לצבא שוב התקבצו יחד לאותו אוטובוס בלבוש אזרחי או במדים מגוונים של יום ראשון, מחליפים חוויות, משלימים פערים, כמו בטיול השנתי הכי עצוב בעולם. ואז הלוויה נגמרה והחיים המשיכו.

חמש עשרה שנה מאז וכמעט שאין נסיעה לכינרת שלא כוללת ביקור של כמה דקות בחלקה הצבאית היפה שבה תם תקוע לתמיד. זה אף פעם לא ביום השנה או ביום הזיכרון, אני יודע שבימים האלו יש מי שמגיע, אני בא דווקא בימים סתמיים, בשאר השנה. עם קומץ החברים שנשארו לי מהתיכון לא יוצא לי לדבר על תם, לכל אחד מאיתנו יש עוד כמה חללים בלב, בני גילנו נקטפו הרבה בשנים שאחרי התיכון, בלבנון, בשטחים, באסון המסוקים. למדנו לשתוק את הכאב הזה, לצחוק ביחד, לעשות חיים ורק מדי פעם להתגעגע ולהבטיח לא לשכוח את תם ואת שאר החברים ששוכבים מתחת לכרית שיש סטנדרטית עם שם ודרגה. לפעמים השירים העצובים ברדיו עוזרי

מורתו של ת"ס מרגלית יובל

אחשבה, יקין, חקרי העלום וצורה בהנהלה, האמצי אשתי,
וש הכתם שאולי קצת אהיונה עם זכני אהרם.

י"ט אתר מנהל (לא בחוק) מצקי " כהה יספרי
בכנסת שכנסתה מנואלת. אני גלגה אפס הפסיכומיית הקשה
שכנסתו ומנה אשון שקם במצבה, על אש היקש, הייתה אהציל
יגלה אהרש ואצמה חיים. אני תשר שאסוי אקש אכח
ה"מצקה" א"הש, אהשט ואמני אל כחל ה"חילג שקיימתי
כה אתר ואמה מאמני, קם אה קחל מלכני (צמה שליל).

הם אינני עני. אלה יש צוק, וש כמיה אה קטוי אהיו
בפענה כה אהנו אהם קים הי ומשקומ באמצעל אהמילומ!
כן, עם באמצעל המסך, הבעל והשתיקה. אהטר אל
בכנסתה ששקם תמקמן ואני מנה אהיל אל אהמיל, אהמיל
ומחקי צקים חום שאמם. אהני מנה אהיל אל אהמיל, אהמיל
אה בכנסתה, אה כק משום שהמנסך אהן אהיל אהמיל
עם זכני אהרם, אכזב אהכבי, אהא עם משום שזה זכני
אהמיל ונהל אה אהר א"מצקה" אהשט. אהמיל אהמיל
אהיל יפ"א. אהמיל אהמיל. אהמיל אהמיל אהמיל אהמיל
חילק צמנה ומגיסנל וחילק אהמיל אהמיל אהמיל אהמיל.

ואני זככה שקוד דמה הפקעה הכספונה, שקם
ת"ס היה חילק ממנה אהמיל קדי, ואולי "התטול אהמיל"
שק"א אל פניו אהמיל אהמיל קינה אהמיל, יתכן אהמיל
שהי ממעך ומחיל אהמיל, ה"שמה קישה אהמיל אהמיל
יפנה כהי אה, אה אהמיל אהמיל... אהמיל אהמיל, היו
אהיל ימי אהמיל אהמיל אהמיל אהמיל אהמיל אהמיל
כהמיל אהמיל אהמיל אהמיל אהמיל אהמיל אהמיל
כהמיל אהמיל אהמיל אהמיל אהמיל אהמיל אהמיל
היו חוויה אהמיל אהמיל אהמיל אהמיל אהמיל אהמיל
ניסוח אהמיל. אני אהמיל אהמיל אהמיל אהמיל אהמיל
אהמיל אהמיל אהמיל אהמיל אהמיל אהמיל אהמיל
השמה אהמיל אהמיל אהמיל אהמיל אהמיל אהמיל
באשון" ... אהמיל אהמיל אהמיל אהמיל אהמיל אהמיל

ואני מצאנחה. לה (פזאל) ומה (ויאל) הן (האלם):

יאל זאל יש שם

שנים זו אלוהים

אנני זו אלו אלו.

אל איש יש

שנים זו קומה אלפר חילוף ...

לכיסום ... קשה.

מאלקם היצוג ניקסג אלו לני יאד פקחיל חסרה יפסיל
שכיל נימ אלוהים בדינוי זול תפ שפסני בקומו - אלם יפה
למע. אבמנול כול. ג'ם יצול בקב המשפחה הדיורה
שבולת ומבחר, לאלה לם אלהה שמיקני
האמניק. הפמול. לבו עדי. ותיל. יקני. תמור
המלקה אל קני כמו חלקה אלם אמאל. אלוניק הממול
הזול. מצסאל באלי. פסול. גמיב יצול שפילת רבה
לדי יקן אלקה שבו הלהה שמה יקני, הבנה
לד כנה רבה הינה כשמה, אלהה אינה היסוי
המקלל שול, יכנל דמאל אלם חפ וסרו המאל אלרי
א. זא. בשם אלפר אין סול מצד ...
ואני נלכז זכניל זל זכסיל הלה ו... פסי. תמור
אלה משלם בשרים זקני. תמורה שלמורה באמה
במול קיל באלקם מקולם ככיל של ג'ם, אבדני האמון
החסינה פיומה מלה כשאימה מקבל אל הקור מול:
ת'ם במצים, בזקל ממשל אל על, בתקוז מרצה, זבל,
מילל. ומתג העלגה שרספה כן למורה: "לד ת'ם ...
אולי יש בקי עם פניי לני. ככיל זכסיל מכיל,
מחילוני, מלם חמיו, מהינן זכיל קמה כז זכסיל
זשה אל ת'ם לז ג'ם.

הכתיבה - הסוף - במסגרת - אליו "אקט" קרה
התעוררתי. חילוקי דעות וקולות מרמזים הרגש חשיבה -
השורה הזכאי, שלי, כחמש הטה, זלזה לא האג, האג,
אנחנו אצלם לא אעסי באר ארטיסט וזכרם הפעמי -
של חלק מלחמי.

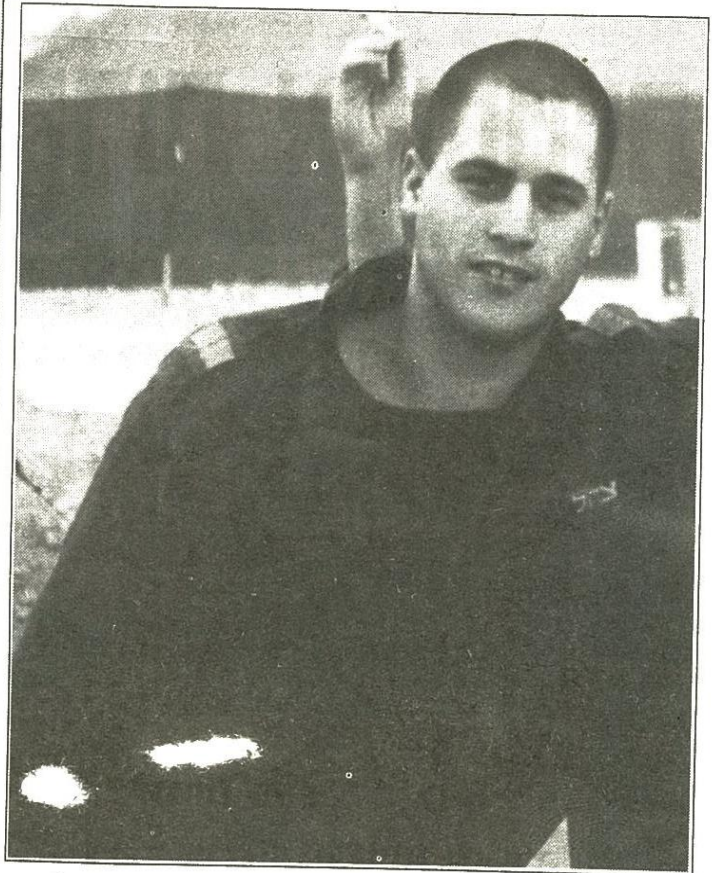
אולי משהבנתי ואם ההלכה וינקים, הכנה
אנחנו שבקנה סף מאז, חלקים עברו עזר וצנזר צנזר,
חלקים בלתי ידועים, כאילו חלקים אחרים, אחרים וקני'
אנחנו, לשבילך השלח הוסף עזר אמר' אקטורם ואוסיון
חייבים.

תחלתי היה שנים, פירט אשיות היסד
אחרי אחרים וסג תשובה בחיים, בחינה, ואולי סנדל
בולני. אכזה אלא חלף.

23.11.96
וד כסא חסר!
אנחנו יבא * * *

מהעולם שהיה לי. עברתי לעולם שהוא מקביל לעולם הקודם. מבחינה טכנית נשאר אותו עולם, אך מבחינה רגשית הוא השתנה לגמרי. העולם שלי היום בצל של העולם האחר, יותר אפל, פחות ברור ומותאם רק לסוג מסויים של אנשים. קשה לצרף מישהו לתחושות שלך, גם אחי התאום, שהוא תאום זהה לי, יכול להבין שיש תחושות אחרות,

תם קרין. חחושת כאב ואובדן

מוטי: "תקופה מסויימת שלטנו במצבי רוח של אנשים אחרים. אנשים היו מתקשרים יום-יום כדי לשמוע מה מצב הרוח שלנו. נורא רצו שמצב הרוח שלהם ישתפר כשישמעו שאנחנו מחייכים, ולא יכולנו להגיד להם - מחר אנחנו נהיה בסדר ..."

אך את התחושות עצמן לא יכול להרגיש. למרות שאנשים כל-כך רוצים, לעולם לא אחזור להיות מה שהייתי". עדיה לא חלמה על תום מאז שנהרג. "לא איבדתי את התקווה להיפגש איתו, אני נורא רוצה לחלום" היא אומרת בכאב. שקד, מתארת את הסיטו שבחלום, הקטע בו היא מתעוררת בין מציאות לרמיון. הגבול בו הדברים מתהפכים לגמרי. משפחת קרין, המשפחה של תם, ממשיכה לחיות עם תחושת הכאב והאובדן. כל מילה שנגיד תישמע מיותרת ולא מנחמת.

גבית ינאי

אלו הן המילים שכתבו שקד ונת-חן, אחיותיו של תם:

כמה זמן עבר / בת-חן קרין

תם כמה זמן עבר

כמה זמן.

אני עומדת כאן באויר הפתוח

אך מרגישה חנוקה.

מרגישה את הדמעות

עולות לי בעיניים.

ולפתע

אני מרגישה את ירך החמה

מלטפת אותי.

ואת קולך אומר לי

שהכל יהיה בסדר

ואז, נזכרת שאתה מת.

וידך מתחילה להתקרר ולהתקרר.

כל כך קרה.

ואז היא נעלמת

ואני נשארת

עומדת באויר הפתוח

ומרגישה חנוקה.

ויכולה רק לחשוב,

כמה זמן עבר,

כמה זמן.

הקיסרית הילדותית, פנמסיה / שקד קרין

הקיסרית הילדותית שבפנמסיה

שערה לבן כשלה, כך צריך להיות

גיליה צעיר עד מאוד, כך לא צריך להיות

היא לעולם אינה מתה, כך צריך להיות

ויופיה גורם לי לבכות, כך לא צריך להיות.

הקיסרית הילדותית שמפנמסיה

בשבילה כולם שווים כאותה מידה, כך ראוי להיות

גם היפים וגם המזכרים -

גם הרעים וגם המכוערים

והיא תעשה הכל למען ארצה, כך היה.

הקיסרית הילדותית הפנמסית

אותה יכול כל אחד

לראות רק פעם אחת בחייו

ומי שאותה ראה מספר עליה רבות.

הקיסרית הילדותית, פנמסיה

היא אינה מתם קיסרית ילדותית

היא אתה תם שלי

אחי שאותך אני אוהבת, תמיד.

אני מספרת עליך

את כל הנמצא בזכרוני

את כל הנמצא בדמיוני.

חיוך הצוחק והרועם בתוך הלב

יופייד המשגע, אהבתך...

האהבה של כל המשפחה כולה.

ידיעות אחרונות

מזג האוויר

בעקבות האח

בסוף השבוע, בדיוק ביום היזכרון לאחיה הצעיר סמ"ר תם קרין ז"ל, שנפל בלבנון לפני ארבע שנים, קיבלה שקד קרין (19) מהודיה שרון את כנפי הצניחה שלה. כשהתגייסה לצבא הצטרפה שקד (בתמונה משמאל, על רקע תמונתו של האח תם) לצנחנים. רצייתו ללכת בעקבות תם ובעקבות אבא שלי ששירתו בצנחנים, היא מציינת. בסיועו של צביקה לוי, מעמותת הצנחנים, היא התקבלה לקורס צניחה. הרגשתי שתם איתי בצניחות ושומר עלי, היא אומרת. מוסיף האב, מוטי קרין: אף אחד מאיתנו לא תיכנן שהיא תקבל את הכנפיים בדיוק ביום השנה למותו של תם, וזה נראה כאילו סידור של כוח עליון.

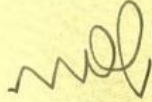
(כתב: ישראל מושקוביץ, צילום: מאיר פרטוש)

הנני להודיע על העלאה בדרגה של
ח/ 5173846 סמל קריין תם ז"ל
לדרגת סמ"ר מיום 24 באוקטובר 1996.
בשם המטה הכללי של צבא הגנה
לישראל, הנני מביע את רגשות
השתתפותנו באבל הכבד.

גדעון שפר, אלוף
ראש אגף כוח האדם

6 בנובמבר 1996

כ"ד בחשון תשנ"ז

כתבו חבריו של תם

הקניית אלינו לפני 4 שנים עכיתה י"א,
במראה הקביציניקי שלך.

תן: זמן קצר הפכת להיות חלק מאיתנו,
אבל תמיד נשארת ייחודי.

בעיר נעים לא העני את יושרך, דרך חייך
ועדיעבד אנחנו מבינים כעת כמה עונד היית לעומתנו,
אותה בקרות שידעת לשמור לרגעים הנכונים והמתאימים,
ולחיות שטותניק כשרציך.

לעולם לא נשכח את הדרך עה רקדת, איך היית מתרגם שירים

מאנקלית לעיבבית, את המשפט שחזר על עצמו תמיד והוא:

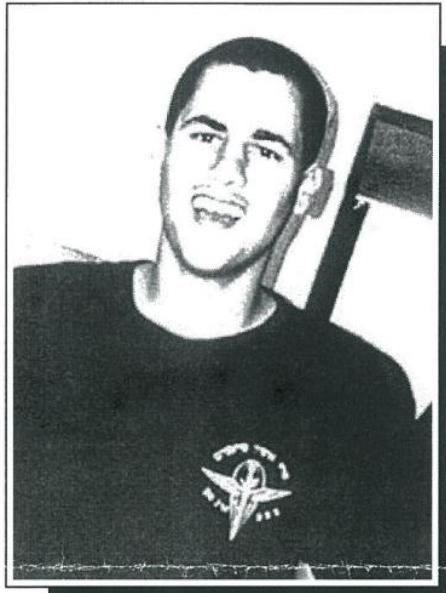
"די להציק". את העקורת, את חוש ההומור המיוחד שלך.

גם אם עצמן העצא הקשר שלנו דעך, תמיד שמרנו את אותנו
רקש חיבה כלפיך, והתקעקענו אליך וגם אתה דאקם לעשות כן,
ולברי מה קורה עם כל אחד מאיתנו.

תם - אנחנו עדיין לא מעכלים, למרות שאנחנו מנסים,

אבל עצעם מי כן?! ...

סמ"ר קרין ת'ם ז"ל
בן 20 בנפלו

סמ"ר קרין ת'ם ז"ל

בן עדיה ומוטי

נולד בעין גב

ב-כ"ט בשבט תשל"ו , 31/1/1976

התגייס ב-אוגוסט 1994

מעין גב

נפל בפעילות מבצעית

ב-י"ב בחשוון תשנ"ז , 24/10/1996

שרת בחטיבת הצנחנים

יחידה: גד' 202

מקום נפילה: גבול לבנון

באזור: הגליל

נקבר בעין גב

הותיר הורים ושלוש אחיות - נגה, שקד

ובת-חן וחברה - קרן

קורות חיים

היום בו נהרג בננו ת'ם היה היום המר ביותר שידענו. עשרים שנה קודם ב-31.1.1976 הוצפנו באושר גדול כאשר נולד בקיבוץ עין גב, שעל חופה המזרחי של הכנרת. ילד יפהפה נולד עם מצח מכווץ כאילו אומר לאן הגעתי? ת'ם גדל בקיבוץ כמו שכל ילד גדל. שובב אבל במידה. חברותי וחביבי צמח לו לתפארת. בשנת 1991 עזבנו את הקיבוץ והתגלגלנו בכל מיני מקומות עד שהגענו להוד השרון. ת'ם סיים את התיכון בעמי אסף בבית ברל. עברה עליו תקופה די קשה אולם הוא במזגו הנוח עזר לכולנו והתבגר לו בשקט ובשלווה. את שמו הוא קיבל עוד בטרם נולד, ומשמעותו ת'ם לב, שלמות, יושר. וכזה היה. התגאנו בו בכל ליבנו, וכשהגיעה השעה התגייס לצבא היה לו ברור שהוא יהיה קרבי. לא היה טעם להתווכח על כך שהרי הוא בעצם ממשיך והולך בדרכי אביו. באוגוסט 1994 התגייס לצנחנים ושירת בגדוד 202. ילד כזה חזק! מיד הכשירו אותו להיות המא"גיסט של המחלקה. נחוש להצליח בכל מעשיו, התנדב לצאת לפעילויות שונות גם כשלא תמיד היה חייב. וכזו היתה הפעילות האחרונה שלו. מישהו אחר לא יכול היה לצאת והוא מיד התייצב מאחורי המ"פ הנערץ עליו אורי אזולאי. יחד יצאו ויחד נפלו, שניהם, ב-24.10.1996. ואנחנו, הוריו ואחיותיו נגה, שקד ובת-חן וחברתו קרן נותרנו כואבים עד מאוד. מאז פקד אותנו האסון אנחנו כבר לא מה שהיינו. אוהבים אותו מאוד וחסרים אותו עד בלי די.

כתב סבא של תם

אחרית הימים

והיה באחרית הימים (הנוראים)

מי ייתן,

שתלך המוטיבציה, בעזרת האל,

לעזאזל!

שצה"ל, משימותיו לעזרת האזרחים,

ותפקידו הרשמי תודה לאל!

רק משמרות כבוד וטקסים.

שהיחידה המובחרת היא התזמורת,

שהדחף להצטיין יהיה בנגינה

ולא בלחימה!

יכתתו התותחים לאתים

הרובים למזמרות,

המטוסים לתופים,

לכינורות וחצוצרות,

כלי עבודה ותרבות לשלום

זוהי תמצית החלום

שלום לך נכדי יקירי – תם.

שיר שכתב אברהם (אברמי) סבו של תם

מכתב שכתבה יוכי חברה של המשפחה

27.10.96.

למנון לא מתמלאת,
אסור לקטוף פרחים.
תמיד יפתח
כוכבים,
עמקאלת הסוסיגא
הין כנרת ויזקאים
גבול פרח -

תים
חונק אלה פנים
זוהר מאפנים,
פגח אקובה - עשמים,
עלי בלחבת - אללים,
כק נפתח
הופ איה נקטרי.
אסור לקטוף פרחים
אומנים האנשים,
אך המטענים קוטפים.
עומנו מוכה
עמום הצמחות
שנצטבר עמקאלת,
מיבה כבנוי ונוק
מנשום השנקיה,
על תים הילדות,
על תים הנצורים
על תים ...

י.ב.

23/11/96

דברים בערב האזכרה לתם קרין ז"ל

גדעון בנימיני
מנהל ביה"ס התיכון
עמי אסף

אחד משלנו . . .

משפחת קרין, משפחת אדד, מורים, בוגרי מחזור חשנ"ד, חברים,
משפחת עמי אסף.

תם יקר שלנו,

התכנסנו כאן הערב ביוזמת החברים, בוגרי המחזור והמשפחה להזכיר, להיזכר,
להפגש מחדש, כשברקע דמותך הנפלאה, הנדירה כל כך, מקשרת בינינו ומלווה אותנו...

לפני חודש נפרדנו ממך יחד עם מאות מחבריך למחזור ולשרות.
שעה ארוכה עמדנו המומים ליד קברך הרענן מסרבים להאמין ולקבל...
איזה בזבוז משווע של נעורים, אשר זה עתה החלו לפרוח...
חלמתי לעצמי שיר של שאול טשרניחובסקי, שהיה מקובל מאוד בימי נעורי:

ראי, אדמה, כי היינו בזבזנים עד מאד
פרחי פרחים בכ טמנו רעננים ובהוד...
אשר נשקתם השמש הראשונה...
הא לך הטובים בבנינו, נוער חלומות...

חס, הגעת אלינו רק בי"א, "אני קבוצניק לשעבר" אמרת להגותך...
וראה זה פלא - בזמן קצר כל כך הצלחת להכות שרשים עמוקים בחברתנו.
זכית להיות אהוד ואהוב על כולנו - תלמידים ומורים, מעורב בחברה.
היתה כאן איזו הפרייה הדדית, איזו סימביוזה מופלאה בינך ובינינו, כאילו
מלכתחילה נולדת באחד המושכים באזור להיות תלמיד "עמי אסף" גזעי כזה,
חמש "אחד משלנו" במובן הנעלה ביותר של הביטוי...
ליד הכנרת, חס, נטמנת, למרגלות הרי גולן - במקום אשר אהבת -
אבל משהו חשוב ממך נשאר איתנו, מהלך בחוכנו כמזכרת חיה ונושמת של יופי,
של נעורים, של חס שאבד, אבל חס שמקרין על כולנו...

כח ששני שפוח!
 אני לך כלפי קק מבנה יחיד
 בפנים כלל רחבה.
 זינן משה על כחני השפוח
 ואלה. פשוט משה זמן.
 משה כלכל זכור משה -
 היה לך קק קי ויש. השפוח
 המשה שלק המשה שן
 הכורה. (יש קק משה)
 והשפוח שלק לך זכור.
 כחח זכור משה וזכור
 עיני, כלכלי שלק משה
 סוף...

אין לך משה כחח זכור
 כחח משה. כחח זכור משה
 לך עזר משה זכור
 זכור משה זכור משה - זכור
 משה לא זכור לך זכור

וקבו שלק לך זכור
 כחח משה זכור משה.
 זכור משה זכור משה
 זכור משה זכור משה -
 עם לך זכור משה.
 כחח משה זכור משה
 משה לך זכור משה
 (שחח זכור משה זכור משה)

זכור משה זכור משה
 משה זכור משה זכור
 זכור משה

זכור משה זכור משה
 זכור משה

סמל ראשון תם קרין

נפל י"ב בחשוון תשנ"ז (24.10.1996)
חטיבת צנחנים

אנדרטה לנופלים מבית הספר על שם עמי אסף, בית ברל
כאן מונצחים הנופלים בכל מערכות ישראל מבית הספר התיכון ע"ש עמי אסף, תיכון אזורי
לישובי-השרון

אנדרטת הצנחנים כביש גדרה - צומת ביל"ו
במקום בו נהגו הצנחנים להתאמן בראשית שנות המדינה, מנציחה את נופלי חטיבת הצנחנים בכל
מערכות ישראל.

ציון לבני רמתיים שנפלו במערכות ישראל הוד השרון
בגן בלב רמתיים הוקמה הנצחה לבני היישוב אשר נפלו בכל מערכות ישראל.

מוטי אביו של תם בנה נר זיכרון העשוי מברזל, הפסל מונח בחדר זיכרון בגדוד שבו שירת תם

תם היה בצנחנים בגדוד 202 הנר מגיע למעל גובה אדם, באמצע כתוב: "נזכור עד תם" בחלק הצהוב גדוד 202, בחלק הלבן כתוב "מנשרים קלו אריות גברו" – זוהי סיסמת הצנחנים, ובחלק של הלהבה השחורה כתוב "איפה ישנם עוד אנשים כמו האיש ההוא" כי תם מאוד אהב את השיר הזה.

אפיז זיכרון זכיכרו
של תם המוצב קצרו
בו שיר.

כי כולנו

כן כולנו

כולנו רקמה אנושית

אחת חיה

ואם אחד מאיתנו

הולך מעימנו

משהו – מת בנו..

לקטו וערכו :

תלמידות : פילו עינב, הרשיש רז
סטודנטית : ויב נעמה
משפחת קרין

תודות :

תיכון עמי אסף.
מכללת בית ברל.
מכללת לוינסקי.
מועצה אזורית דרום השרון.
אגף הכשרת עובדי הוראה.